

התקשרות

1639

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

309192 / Halberstam Chaim b.

כינוס ילדים, ל"ג בעומר תשמ"ז

**הפתרון לבעיות שמתחדשות בעולם: "שמחה כורצת גדר"
התוועדות עם הרבי**

**'הרחבה' ועשירות גם ב'מקדש' הפרטי של כל אחד
מכתב מבואר**

**גם המשחקים הם חלק מחינוך הילד
חנוך לנער**

03

אם קראת ב'עיתון' על מחלות ועניינים בלתי רצויים שמתחדשים בעולם, רחמנא ליצלן, סימן הוא שעליך לעסוק בתיקון מצב זה, על ידי הוספה בשמחה • **התועדות עם הרבי**

04

הצייוי על הקמת המשכן, ייחודי בכך שהוא ממקד אותנו בכוונה, ולא רק במעשה. הוא מלמד אותנו שיש ממד עמוק מאד בקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא, הרבה מעבר למילוי הוראותיו • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

מדוע העשירות שהייתה במקדש משמעותית גם ביחס לבית הפרטי של כל יהודי? איזה פתגם של רבינו הזקן צריך לקיים כדי לזכות לעשירות? ומדוע טורח הרבי להדגיש ש"מפורסם שמאחל הנני לכל אחד ואחת מבני ישראל שיחיו חייהם בהרחבה גשמית, כפשוטה ממש"? • **מכתב מבואר**

14

מדוע נאמר "ויקחו לי תרומה" ולא "ויתנו"? מה הם שתי אופני העבודה – תרומה מלשון 'הרמה' או מלשון 'הפרשה'? וכיצד "ידבנו ליבו" מביא לידי מצב של "כל איש" – שלוש התרומות ושלוש העבודות: תורה, תפילה וקיום המצוות • **אור וחיות**

16

מדוע שלח הרבי נער צעיר לדבר עם האדמו"ר מבאבוב? מהו 'מודל' התרומות שאנו לומדים מן הפרשה? ומדוע חייבים 'לתחזק' את התרומה באופן תמידי? • **שולחן שבת חסידי**

18

מהו היחס הנכון למשחקי הילדים, במסגרת החינוך לתורה ויראת שמיים? כיצד ה'ניצחון' של הילד במשחק הופך ל'ניצחון' של היהדות? ואיך המשחק באוצר מוחבא הופך לשיעור חינוך עם מסר חשוב? • **הנוף לנער**

”ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם”. פסוק זה והמסר הגנוז בו, מהווים יסוד ועיקר בתורתו ובהנהגתו של הרבי. הם עוברים כחוט השני במאמרים, בשיחות ובמכתבים, החל ממאמר קבלת הנשיאות "באתי לגני" המוקדש לביאור עניין זה.

המשימה שהתורה מציבה לפתחנו היא "ושכנתי בתוכם" - "בתוך כל אחד ואחד". להפוך את החיים עצמם, את הגוף ואת הנפש הבהמית, ל"משכן" לה'.

דגש מיוחד העניק הרבי להיבט המוחשי של משימה זו: הפיכת כל דירה וכל חדר ילדים ל"משכן" לה', באמצעות הצבת ספרי קודש וקופת צדקה, ואף קביעת מקום בבית, אשר בו יעסקו בקביעות בלימוד ובתפילה.

בין המדורים השונים בגיליון זה נוכל לפגוש את הגישה של הרבי לנושא, מכמה וכמה זוויות. ב'שיעור בלקוטי שיחות' נבין את עומק המאמר והדרישה "בכל דרכיך דעהו", במדור 'מכתב מבואר' נראה כיצד הדבר נוגע אפילו ל'הרחבה' בחיים הגשמיים, ובמדור 'חנוך לנער' נגלה כיצד המסר מגיע אפילו לתחום משחקי הילדים.

בתפילה שנזכה תיכף ומיד להשלמת המשימה ול"שכנתי בתוכם" באופן המלא ביותר, בבניין בית המקדש השלישי בגאולה האמיתית והשלמה.

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

לוח חב"ד – 11 • ווארט חסידות – 20 • עת לדעת – 22 • שניים מקרא – 23 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שלוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
1639 • גיליון 39 • ISSN 7474-0793 • 6084000
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורגנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

רק "שמחה פורצת גדר" יכולה לעצור את המחלות שמתחדשות עתה בעולם

'אם קראת ב'עיתון' על מחלות ועניינים בלתי רצויים שמתחדשים בעולם, רחמנא ליצולן, סימן הוא שעליך לעסוק בתיקון מצב זה, על ידי הוספה בשמחה'

והסיבה לכך שצריכה להיות התגברות מיוחדת בעניין השמחה דווקא, היא ראשית כל מצד דבריו של אדמו"ר הזקן בחלק הראשון של ספר התניא אודות גודל מעלת ונחיצות השמחה: "מקרא מלא דיבר הכתוב: 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוֹקֶיךָ בשמחה וגו', ונודע לכל פירוש האר"י ז"ל על פסוק זה [שהעדר השמחה בעבודת ה' הוא הסיבה לכל הדברים הלא-טובים שהתורה מונה באותה פרשה]".

ועוד, והוא העיקר:

במאמרי החסידות מבואר אודות גודל מעלת השמחה, שהיא "פורצת גדר". עד כדי כך, שהשמחה 'פורצת גדר' ומשנה את טבע האדם מן הקצה אל הקצה, בזמן שהוא שרוי בשמחה גדולה.

ומכך מובן, שה'פריצת גדר' של עניין השמחה היא גם בנוגע ל'טבע' והרגילות של בית דין של מעלה. כלומר: למרות שמדובר ב'טבע' של קדושה, מכל מקום, על ידי עניין השמחה 'משתנה הטבע' גם שם, עד לשינוי מן הקצה אל הקצה - שבמקום המשכה בקו של גבורות, תהיה המשכת חסד ורחמים באופן של בלי גבול!

וכיוון שזוהי המשכה בלתי מוגבלת ("פורצת גדר") - הרי היא נמשכת ומתגלה למטה מטה ממש, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו, ב"בני, חיי, ומזוני רוויחי", ובכולם "רוויחי", כפשוטו ממש.

המורם מכל האמור לעיל:

כאשר נודע ליהודי שניתוסף בעולם עניין חדש בלתי רצוי, וידיעה זו פעלה אצלו הפך השמחה - דבר ברור הוא שעליו לעסוק בתיקון מצב זה. ואופן התיקון - הוא על ידי הוספה בשמחה ביתר שאת וביתר עוז, כ"יתרון האור מן החושך". ובוודאי שהקב"ה נותן את הכוחות הדרושים להרבות בשמחה. אשר על ידי זה, לא זו בלבד שתהיה רפואה למצב ה'חולי' שכבר ישנו, אלא אף באופן של "כל המחלה... לא אשים עליך" מלכתחילה.

בזמן האחרון רואים שישנה התגברות מיוחדת של חושך הגלות. וכפי שזה בא לידי ביטוי גם בגשמיות העולם, שבלבולים כאלו כמו בזמן האחרון, מצד התחדשות עניינים בלתי רצויים בבריאות הגוף - לא עלינו ולא על שום אדם בעולם - לא היו מעולם.

הלואי ולא היו קוראים על כך ב'עיתונים', ואז היו פוחתים, מן הסתם, עניינים אלו... אך כיוון שבפועל כן קוראים 'עיתונים', ויודעים אודות החידושים הבלתי רצויים, הרי למרות שקריאת ה'עיתון', במקום לנצל את הזמן ללימוד תורה, היא מפני ש"יצרו הוא שתקפו" - מכל מקום, כיוון ש"גם זו לטובה", ו"כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" [= כל מה שעושה הקב"ה, עושה לטובה], מובן, שעליו לנצל את העובדה שהדבר בא לידיעתו, כדי לפעול עבור תיקון המצב.

בימינו אלו, אי אפשר לתקן את מצב העולם באמצעות תעניות וסיגופים. מפני חלישות הדור אין בכוחנו להילחם נגד חשכת הגלות באופן כזה. וכפי שמאריך אדמו"ר הזקן באגרת התשובה בנוגע לעניין הצומות: "שאפילו בדורות הראשונים בימי תנאים ואמוראים לא היו מתעניין בכי האי גוונא [באופן זה] אלא הבריאים". אך "מי שריבוי הצומות מזיק לו, שאפשר שיוכל לבוא לידי חולי או מיחוש חס ושלום, כמו בדורותינו אלה, אסור לו להרבות בתעניות".

[ומדברים אלו ישנה גם הוראה לאותם חסידים שרוצים להרבות בתעניות, ו'מלבישים' זאת בהנהגה של חסידות. שעל כך אומרים להם: לכו ועסקו ב"מבצעים"... והרי לשם כך יהיו דרושים לכם כוחות כדי לכתת רגליכם... ואם רצונכם בתיקון העניינים שצריכים לתקנם, הרי ישנה העצה שניתנה על ידי אדמו"ר הזקן: "להרבות מאד מאד בצדקה"].

וכיוון שצריך לחפש עצות אחרות כיצד להילחם ולבטל את התגברות חושך הגלות בתקופה האחרונה, הרי העצה לכך היא: הוספה והתגברות בענייני טוב וקדושה, ובמיוחד בעניין השמחה.

"לי - לשמי"

פרויקט גיוס ההמונים הראשון בהיסטוריה נפתח בפרשת השבוע שלנו¹:

דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹ
תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי.

משה רבינו יוצא בקמפיין גיוס והתרמה, ובני ישראל נקראים לתרום לפי נדבת ליבם רשימה ארוכה של חומרי גלם, שמיועדים לבנות את המשכן לקדוש ברוך הוא. התורה מונה שלושה עשר חומרי גלם שונים (ולפי ספירה אחרת, מדובר בחמישה עשר חומרים), שנדרשו לצורך הקמת מבנה המשכן, הריהוט, הכלים והבגדים.

רש"י רואה במילים "ויקחו לי תרומה" הוראה לא רק על עצם
הנתינה, אלא גם על הדרך שבה התרומה צריכה להתבצע. כך
כותב רש"י²:

וַיִּקְחוּ לִי - לְשִׁמִּי.

כאשר נותנים את התרומה לצורך המשכן, יש לעשות זאת "לשם שמיים", מתוך כוונה טהורה. יש מי שתורם כדי שיגידו עליו שהוא נדיב, בשביל למצוא חן בעיני הקהילה או כי הוא רואה בכך סגולה לברכה וישועה. ואת זה מדגיש כאן השם למשה רבינו: תרומת המשכן צריכה להיות "ל"י" - ממניע טהור, בלב נקי, רק כדי לקיים את רצון השם שיהיה לו משכן.

ההדגשה הזו פותחת בפנינו דיון מחשבתי רחב יותר, ומעוררת גם שאלה - כפי שנראה מיד.

מצווה וכוונה

נקרא את השאלה בלשוננו של הרבי:

אינו מובן:

למה ומדוע דווקא במצווה זו מבהירה התורה יתרה על כל המצוות שהיא תיעשה לשמו יתברך?
הלא כל המצוות צריכות להיעשות "לשמו". ומדוע אומרת זאת התורה בייחוד במצווה זו?

כל מצווה ממצוות התורה מורכבת משני מרכיבים: מעשה וכוונה. כל פעולה, מקביעת מזווה ועד אכילת מצה, מברכת המזון ועד ברית מילה, מורכבת מ"מה אני עושה" ומ"איך אני עושה את זה".

1. שמות, כה, ב.
2. על הפסוק.

**שיועור
בלקוטי
נשיחור**

משכן
החיים

הציווי על הקמת המשכן, ייחודי בכך שהוא ממקד אותנו בכוונה, ולא רק במעשה. הוא מלמד אותנו שיש ממד עמוק מאד בקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא, הרבה מעבר למילוי הוראותיו.

השיחה המלאה – בלקוטי
שיחות, חלק ג, שיחה לפרשת
תרומה

כשמדברים על "כוונת המצוות", חשוב להדגיש כי הכוונה היא לא רק בנוס או הידור במצווה, אלא חלק חשוב ומהותי מקיום המצוות, גם ברמה ההלכתית הפשוטה³.

נכון אומנם שעשיית המצווה בפועל היא הבסיס והעיקר, ובלעדיה אין כלום. רצון השם הוא בראש ובראשונה שנאמר את המילים של התפילה ושל ברכת המזון, שנדליק נרות שבת, שנכרוך את רצועות התפילין על היד הגשמית ושלעס את המצה הפיזית בפינו. רובו ככולו של ה"שולחן ערוך" מוקדש לפירוט המשימות המעשיות של המצוות.

אך לצד זאת, גם לכוונת המצוות יש מקום עיקרי. אם אדם שמע תקיעת שופר והתייחס לכך בתור קולות יפים, לא מתוך כוונה לקיים את מצוות השם, הוא לא יצא ידי חובת קיום המצווה. כך גם אם אדם התפלל ולא חשב על כך שהוא עומד לפני השם ומדבר אליו, אם אדם ישב בסוכה ולא זכר את ענני הכבוד שהשם הושיב בהם את בני ישראל בצאתם ממצרים, או מי שקרא קריאת שמע ולא חשב בשעת מעשה כי הוא מתכוון לקיים את מצוות השם - בכל המקרים האלה, העדר הכוונה הוא חסרון מהותי, עד כדי כך שביצוע הפעולה לבדה לא נחשב כקיום המצווה.

אם כוונת המצוות משמעותית ברובד ההלכתי הפשוט, כל שכן שהיא משמעותית כאשר אנו ניגשים לעבודת השם הפנימית לפי דרך החסידות. כאן ההתעסקות היא בעיקר בכוונה: שמירת שבת היא לא יין טוב וחלה עם חריימה, אלא תפילה, לימוד והתבוננות בקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא. הנחת תפילין היא לא סתם קשירת רצועות, היא שעבוד המוח והלב המעיר ומאיר את יומו של יהודי.

בספרי המוסר והחסידות שמים דגש על כך שקיום המצוות צריך להיות לא רק מתוך כוונה - תשומת לב, ריכוז וכוונת הלב - אלא גם "ללא פניות". כלומר, שלא תהיה מעורבת בקיום המצווה כל כוונה נוספת, זאת אומרת: שלא תהיה שום מוטיבציה או מניע אחרים כמו תועלת אישית או רווח צדדי. שהמניע הבלעדי יהיה לעשות את רצון השם, לשם שמיים.

על פי גישה זו, שמירת שבת כדי לישון בצוהריים או להתענג מבשר משובח, נחשבת כדבר מאוס. אדם שמתפלל בכוונה רבה אך מעורבת בכך גם כוונה שהוא יתפס כירא שמיים בעיני המתפללים סביבו בבית הכנסת, נחשב לבעל דרגה נחותה. חסידים אמיתיים לא יכלו לסבול מצב בו יהודי מחמיא לעצמו, גם אם רק בתוך ליבו, על רמת הידור המצוות של עצמו. גם זו נחשבת "פנייה" - כי אפילו הדבר הזה הוא הבטה הצידה, עירוב של שיקול זר, במקום מיקוד נטו בעבודת השם.

ואחרי שאמרנו את כל זה, נדירות המצוות שבהן התורה עצמה מציינת במפורש שצריכה להיכלל בהן גם כוונה, ושהכוונה תהיה טהורה וללא 'פניות'.

יש ציוויים כלליים שמורים שהמצוות צריכות להיעשות בכוונה, כמו הציווי: "וְשָׁמְרָתָּ וְעָשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ". אבל ההבהרה הזו היא, כפי שאמרנו, כללית. זהו קו מנחה כללי לכל המצוות, ולא הוראה ספציפית לגבי מצווה אחת מסוימת. בשום מקום לא נאמר בפירוש להניח תפילין "לשם שמיים" או לשמור שבת "לשם שמיים".

והנה, במצוות תרומת המשכן, התורה מדגישה לא רק את ה"מה" אלא גם את ה"איך". המצווה היא לא רק לתרום, אלא גם לעשות זאת מתוך כוונה טהורה "לשמי". וזהו חריג יוצא מן הכלל. מה שמעורר את השאלה המתבקשת: מדוע? מה נשתנה תרומת המשכן מכל מצווה אחרת?

נשים לב: השאלה איננה על התוכן, אלא על עצם ההוראה. כפי שאמרנו כבר, קיום מצווה בכוונה לשם שמיים היא אבן יסוד במחשבה ובעבודת השם. אבל בשום מקום לא מצביעים על מצווה זו או אחרת, ואומרים: "את זה תעשו בכוונה". בשום מקום, חוץ מתרומת המשכן.

למעשה, השאלה כאן חזקה עוד יותר:

אדרבה!

ידוע מאמר הבעל שם טוב, שישנם עניינים בהם אין הכוונה נוגעת כל כך כבשאר המצוות.

עניין אחד הוא טבילה במקווה. גם אם אדם טבל מצד טעמים אחרים ולא לשם

3. הדברים אמורים לפי מסקנת ההלכה למעשה. אך לצד זאת יש לציין שהדבר שנוי במחלוקת אמוראים ובמחלוקת ראשונים. להרחבה בנושא ראו בשולחן ערוך, אורח חיים, סימן ס, סעיף ד - ובדברי הפוסקים הדנים בדבריו.

4. דברים, כו, טז.

אם מתמקדים בצדקה - אין בכלל מה 'לפחד' מ'פניות', כי מה שחשוב הוא התוצאה. העיקר שהנזק קיבל את שלו, והכסף שלך הגיע ליעדו הנכון.

סיפור חסידי ממחיש את הנקודה הזו היטב. חסיד אחד של אדמו"ר הזקן היה מרבה בנתינת צדקה לעניים. פעם התלונן החסיד בפני הרבי כי הוא מרגיש שהוא לא עושה זאת "באמת", עם כל הלב. ענה לו הרבי: "ומה בכך? הרי העני נהיה שבע באמת!"...

זה מחזק עוד יותר את השאלה שלנו:

הדמיון בין מצוות נתינת צדקה לעניים לבין תרומת המשכן, ברור ומתבקש. בשתייהן המטרה היא לנדב משהו מהרכוש הפרטי שלך. בצדקה רגילה המטרה היא שלעני יהיה אוכל, ובתרומה המטרה היא שלמלאכת המשכן יהיו חומרי גלם. ואם כן, לא רק שצריך ביאור מדוע התורה בחרה להדגיש את ה"לי לשמי" בתרומה, אלא שעולה כאן תמיהה שאולי הדגש הזה פשוט לא במקום.

ישנה רשימה ארוכה של מצוות בהן מתאים להדגיש את הכוונה: שבת, תפילה, תקיעת שופר, קריאת שמע ועוד. אבל מצוות תרומת המשכן היא לכאורה האחרונה ברשימה! בכל שאר המצוות, התוכן והמשמעות של המעשה אצל האדם תופסים מקום מרכזי. לעומת זאת בתרומת המשכן, למה בכלל משנה הכוונה? מה שחשוב הוא שהתרומה הגיעה לקופת המשכן!

אם כך, מה משמעות ההדגשה יוצאת הדופן "לי לשמי" דווקא במצוות נדבת המשכן?

השאלה הזו מובילה אותנו לחשוב שוב על ההשוואה בין צדקה לנדבת המשכן. מבחינת האקט של הוצאת הכסף מרשותי, מדובר בשתי פעולות דומות. אבל אם נלמד לעומק את הרעיון העומד מאחורי מצוות נדבת המשכן, נגלה שמדובר במצוות שונות לחלוטין.

"ועשו לי מקדש"

כדי להבין את הדברים לעומק, נפתח בעיון בנושא המשכן עצמו - מהותו, עניינו ותכליתו. נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

בפרשת יתרו מדובר אודות מתן תורה, בו נפעל הקישור בין רוחניות וגשמיות, חיבור עליונים ותחתונים.

ובעניין זה עצמו עוסקת גם פרשת "ואלה

טהרה; יתרה מזו, אפילו אם הוא כלל לא חשב לטבול, אלא נפל עליו הגל - הרי הוא טהור".

עניין שני הוא נתינת צדקה. שם אינם נוגעים כל כך הטעמים שלשמן הוא נותן צדקה. ויתרה מזו, גם כאשר נתינת הצדקה הייתה לגמרי ללא כוונה - הוא איבד כסף ועני מצא אותו, שלא היה בכוונתו כלל לתת אותו לעני - אך מאחר שהעני קיבל את הכסף, הרי בזה הוא קיים עניין של צדקה...

ואם כן, אינו מובן:

במצוות אחרות בהן הכוונה נוגעת יותר, התורה איננה מבהירה שצריכים לעשותם "לי" - לשמו יתברך. ודווקא בנתינת נדבת המשכן, שהיא לכאורה בדוגמת צדקה, שבה הכוונה אינה חשובה כל כך ובלבד שהמשכן ייבנה - מצווה התורה שהנתינה תהיה "לי לשמי"?

כהשלמה למה שלמדנו קודם על מרכזיות הכוונה בקיום המצוות, הבעל שם טוב הקדוש מלמד אותנו יסוד חשוב ביותר: עד כמה שחשובה הכוונה, יש מצוות או עניינים בעבודת השם שבהם הכוונה היא אך ורק 'בנוס'. יש מצוות שבהן חשובה התוצאה המעשית בפועל, ולא כוונת האדם.

הדוגמאות הבולטות לסוג המצוות הזה הן: טבילה במקווה ונתינת צדקה.

אדם הזקוק לטבילה כדי להיטהר, שהלך לשחות בים או נפל בטעות לתוך נהר, יכול להיכנס מיד לבית המקדש להקריב קורבן, למרות שהוא בכלל לא התכוון לטבול. המעשה נעשה - גופו נטבל בשלמות במי מקווה, והוא טהור.

המצווה השנייה היא מצוות צדקה. מבחינה הלכתית, אדם שנפל לו מטבע ברחוב, ובא עני ומצא אותו, קיים את מצוות צדקה. לא רציתי לתת, לא התכוונתי לתת, אני אפילו לא יודע מיהו אותו אדם שמצא את הכסף ולקח אותו - אבל כל זה לא משנה. נתת, קיימת.

קודם דיברנו על הבעייתיות בעירוב מוטיבציות זרות בקיום המצוות. אבל במצוות האלו, ובמיוחד

בחושך של העולם הזה.

פרשת משפטים היא השלב הבא, והיא מתארת את הדרך. פרשת משפטים מפרטת רשימה ארוכה של מצוות ודינים, המקיפים את סדר היום היהודי. ואכן, כדי להתעלות ולהתקרב לקדוש ברוך הוא, צריך ללכת בדרך התורה ולנהל סדר יום ואורח חיים של קיום מצוות.

כשיהודי קם בבוקר, הוא מיד אומר "מודה אני" ונוטל ידיים, לאחר מכן הוא מברך ברכות השחר, צועד לבית הכנסת, מניח תפילין, מתפלל ולומד שיעור תורה. כשהוא ניגש לארוחת הבוקר, שוב מקיפות אותו המצוות: לאכול כשר, ליטול ידיים ולברך את ברכת המזון. גם בעבודה הוא נזהר מאיסור גזל וריבית, מקדיש חלק משמעותי מההכנסות לצדקה, ובאמצע היום הוא עוצר הכול ונעמד להתפלל תפילת מנחה. גם כשהוא חוזר הביתה בערב, יש לו שיעור תורה, תפילת ערבית וקריאת שמע שעל המיטה. ועוד לא דיברנו על ה'סופש' של יהודי עובד השם, שכל כולו מרחב של קדושה: החל מהקניות וההכנות לשבת, דרך השבת עצמה ועד להבדלה ו'מלווה מלכה' במוצ"ש.

יש יהודים שממלאים כמעט את כל סדר היום שלהם בענייני קדושה ובמצוות. נחשוב על אברך כולל, רב, שוחט או מוהל. אלו יהודים שברוב היום ככולו הם עסוקים בלימוד תורה ובקיום מצוות. אך גם אדם פשוט, בעל עסק, אם הוא מקפיד על תורה ומצוות - מקדיש זמן ניכר מחייו לחיבור עם בורא עולם.

ברור שיהודי ששומר מצוות הוא אכן מרומם יותר. הוא כבר לא 'סתם אדם' חומרי, אלא חי טפח מעל הקרקע וזוכה לטעום לפחות מעט מהקרבה אל הדבר האמיתי, אל האלוקות.

אלא שזה עדיין לא מספיק. חסר כאן משהו מהותי, שאותו באה למלא פרשת תרומה. זוהי פרשה שמהותה היא ההפיכה. המטרה של הקמת המשכן היא לבנות מקום פיזי, מוחשי וחומרי - שכולו קודש.

זוהי התכלית שאליה הכול מכוון. המשימה היא לא רק להתעלות אל השם באמצעות קיום המצוות, אלא להביא את הקדוש ברוך הוא אל החיים עצמם. לקדש את המרחבים הבלתי-קדושים, לתת לקדוש ברוך הוא גם את "דברי הרשות" - את כל הדברים, הרגעים, המצבים והמקומות שלכאורה אינם חלק מהרוחניות

המשפטיים", אלא שבתוספת. אך כל זאת הוא רק חיבור הרוחניות עם קיום המצוות בדברים הגשמיים, ובשעת מעשה.

ואילו בפרשת תרומה מדובר אודות "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". לא רק חיבור העליונים עם התחתונים באמצעות מעשה המצוות, אלא גם באמצעות דברי הרשות.

[בפרשת תרומה מספרת התורה על ציווי השם ליטול שלושה עשר דברים גשמיים, ולעשות מדברים אלה מקדש להשם, "ועשו לי מקדש". והקדוש ברוך הוא מבטיח: "ושכנתי בתוכם" - שישכון במקדש שייבנה מכל הדברים הללו.]

הקמת המשכן נראית במבט ראשון כפרויקט הנדסי פשוט: לוקחים חומרים גשמיים - מתכות, עצים, בדים ואבנים יקרות - ובונים מהם מבנה פיזי שבו תשרה השכינה. אך מאחורי הציווי הטכני מסתתר רעיון עמוק. המשכן לא נועד לצורך "דיר" עבור הקדוש ברוך הוא, אלא כדי להטמיע בתוכנו מסר מכונן: **היכולת לקדש את החומר.**

בשביל להבין היטב את הרעיון, צריך להסתכל על מלאכת המשכן בתוך הקשר ההיסטורי. זהו תהליך שהתרחש בשלבים, ואפשר לראות את זה אם מסתכלים על רצף הפרשות: יתרו, משפטים ותרומה.

נזכור: פרשת יתרו מספרת על מתן תורה, פרשת משפטים מפרטת את החוקים והמצוות, ואחר כך באה פרשת תרומה עם הקמת המשכן.

מה המשמעות המתגלה לנו כאן?

פרשת יתרו מתארת את ההתגלות. במתן תורה, הקדוש ברוך הוא התגלה לבני ישראל במלוא הדרו. "וירד השם על הר סיני". המעמד הזה גרם לכל משתתף בו לראות בעיניו את האמת האלוקית המוחלטת והאינסופית. באחת, העולם הגדול כולו איבד את חשיבותו ואת ערכו בעיני הנוכחים במעמד ההתגלות. מתוך הכרה פנימית הם קראו "נעשה ונשמע". אנחנו רוצים להיות כמה שיותר קרובים לקדוש ברוך הוא, ולא להמשיך לחיות חיים חומריים חסרי תוכן וערך

ב. שהש"ר ד, יג. זח"ב קמח, א. תנחומא תרומה ה. הובא ברש"י ר"פ תרומה. ועוד.

ומהאלוקות שבחינו.

"ושכנתי בתוכם"

ככל הדברים האלה, כן רוצה התורה לומר לנו על מהות תפקידנו בעבודת השם ושליחות חיינו בעולם הזה - שגם הן צריכות להיות בדיוק כמו המשכן:

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", לשון רבים. ודייקן חז"ל בלשון הכתוב: "בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם - בתוך כל אחד ואחד". הקדוש ברוך הוא מבטיח שישכון לא רק במשכן ובמקדש, אלא הוא ישכון גם בכל אחד ואחד מישראל.

על ידי זה שאדם מישראל יעשה מענייני הגשמיים מקדש להשם - ילמד תורה ויקיים מצוות, ויכניס קדושה גם בענייני החול שלו, בדברי הרשות - ישכון בו הקדוש ברוך הוא.

ראשית, עלינו להבין את עצם המשימה. ההוראה היא: "ועשו לי מקדש". לקחת את אותם עצים ואבנים, ולבנות מהם מרחב של קדושה ואלוקות. ובחיים שלנו, זה אומר לתת לקדוש ברוך הוא לא רק את הסידור והגמרא, לא רק את השבת והחג - אלא גם את שעות העבודה, את הנסיעות ואת הבילויים.

לעשות "מקדש" לקדוש ברוך הוא זה בראש ובראשונה ללמוד תורה ולקיים מצוות, אך לא פחות מכך - לתת להשם את אותם חומרים גשמיים שמהם מורכבים החיים. כמו אותם חומרי גלם שבני ישראל מסרו והקדישו להשם, ומהם נבנה המשכן - שהיה כולו מקום שבו שכן השם. כך כשאנחנו נותנים לצורכי מצווה וקדושה גם את מה שאנו לא חייבים; את שעות הפנאי שלנו, את הבית הפיזי שלנו ואת הרכוש שלנו - אנחנו בונים להשם יתברך בית שבו הוא "שוכן בתוכנו".

אך זה לבד לא מספיק. המשימה היא לא רק "להכניס קדושה" למטבח ולטיול, אלא "לקדש" אותם עצמם. זוהי שליחות תובענית הרבה יותר, שדורשת גישת חיים מרוממת הרבה יותר:

כשם שכל הדברים שמהם עשו את המשכן נעשו קדושים בעצמם, כן הוא גם בנוגע למקדש שצריך כל אחד ואחד מישראל לעשות מדברי הרשות שלו: דברי הרשות

עצמם צריכים להיעשות קדושה...

תכלית העבודה היא, שבהתעסקות במסחר תיראה ותורגש אלוקות. ולא רק שמסחרו יהיה לשם שמיים, היינו שינצל את הגשמיות עבור קדושה, אלא שהגשמיות עצמה תיעשה קדושה.

וזהו פירוש "בכל דרכיך דעהו": בתוך דרכיך דעהו. לא רק שדרכיך יהיו לצורך "דעהו", אלא בהם עצמם "דעהו"...

גם באכילת חול ובכל דברי הרשות, נדרש שכל מעשה יהיה לא רק "לשם שמיים", אלא גם בו גופא יקום "דעהו": שולחנו של אדם צריך להיות "שולחן אשר לפני השם", היינו, שיעשה קדוש בדוגמת המזבח^ה. ועל דרך זה בכל העניינים.

נשאל את עצמנו שאלה פשוטה: האם הקדוש ברוך הוא נוכח במחשבה ובתודעה של האברך בדקות אותן הוא עושה רגלית מביתו אל הכולל, או בהפסקת הסיגריה אותה הוא לוקח אחרי שלוש שעות לימוד רצוף? האם ברגעים בהם הרב נוסע ברכבו אל חופה המתקיימת בקצה העיר הוא 'לוקח הפסקה' ועושה הפוגה מהמודעות לקדוש ברוך הוא?

כאשר יהודי 'ממלא יומן' בזימונים לפגישות עם השם, זה כלל לא משנה אם צבעי עבודת השם ממלאים שישים או שמונים וחמישה אחוזים מלווה הזמנים שלו. אם יש ביומן הזה חורים פנויים, זה אומר שהוא בנה גדר סביבו.

המשמעות של חיים שכאלה היא שהוא מחליט לתת מתוכו חלקים גדולים בהם הוא מתרומם ויוצר קשר עם הקדוש ברוך הוא, אך השליטה ביומן היא שלו, החיים שלו הם שלו, והוא רק משלב בתוכם אלמנטים כאלה ואחרים של

ג. כן הובא בלקו"ת ר"פ נשא ועוד בכ"מ. וְלַעֲשׂוֹת לָא מִצְוָתוֹ אֲלָא בְּרָאשִׁית חֲכָמָה (שער האהבה פ"ו קרוב לתחלתו) ובשל"ה ש' האותיות אות ל. נסכת תענית רד"ה מענין העבודה. פ' תרומה חלק תנ"א - שכה, ב. שכו, ב. - ועוד.

ד. משלי ג, ו. עפ"י מ"ש בפנים יובן מה שהרמב"ם (בהל' דעות ספ"ג, ובשמונה פרקים ספ"ה) והטור וש"ע (או"ח ס' רלא), הביאו ב' הלשונות: כל מעשיך יהיו לשם שמים; בכל דרכיך דעהו. שא"י כפל לשון, כי אם ב' ענינים הם. ובוה יומתק גם מה שהרמב"ם הקדים את מאמר המשנה (אבות פ"ב, יב) וכל מעשיך יהיו לשם שמים למאמר הכתוב בכל דרכיך דעהו (דלכאורה צריך ה' להקדים מאמר הכתוב, וכחסדר בטור וש"ע) - לפי ססודי העבודה צריך להיות מהקל אל הכבד, מקודם לשם שמים ואח"כ בכל דרכיך דעהו (משיחת יג תמוז תשכ"ב).

ה. יחזקאל מא, כב. ברכות נה, א.

קדושה, במינונים גבוהים יותר או פחות. גם אם הן מעטות מאד, יש לו ביומן משבצות בשליטה בלעדית שלו.

לעומת זאת ישנה עבודת השם נעלה יותר. הכוונה היא למצב שבו יהודי מסתכל מלכתחילה על יומן חייו האישי לא רק כשלו, אלא גם של הקדוש ברוך הוא. השם הוא בעלים משותף של החיים שלו, והוא נמצא מלכתחילה בכל השורות ביומן. רק כאשר הקדוש ברוך הוא נוכח בחיים עצמם, כשאנו מבינים שלעולם אין לנו רגעים שבהם אנו 'נפרדים', והוא מתגלה ושוכן בקרבנו בכל עת ובכל מצב - או אז מתקיים "ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל".

כדי להמחיש את הדברים, נחשוב על דבר שהוא חלק ממשי מהחיים עצמם. נתאר לעצמנו אדם נשוי ואב משפחה המנהל יומן. יש לו עסקים, תחביבים ובייליים, אבל ברור שבכל משבצת ביומן, כולל השעות האישיות שלו, הוא ממשיך להיות קשור למשפחה שלו. הרי החיים האישיים שלו שייכים גם לאשתו ולילדיו, ולכן בכל שעה ביומן, כולל גם כשמדובר בפגישת עסקים או טיול עם חברים, הוא מוצא את עצמו מהרהר וחושב על המשפחה שלו. כל דבר מזכיר לו אותם, בכל מצב הם בראש מעייניו.

הדבר מתבטא גם בפרקטיקה. תמונה שלהם מופיעה, בלי שאף אחד יצווה אותו על כך, גם במשרד ובטלפון. הוא נזכר בהם סתם כך באמצע נסיעת עבודה, באמצע התכתבות או בהפסקת קפה. הוא יכול להתקשר, לשלוח תמונה או דרישת שלום - סתם כך, בלי סיבה מיוחדת.

עבודת השם מסוג זה נקראת בלשון הפסוק במשלי: "בכל דרכיך דעהו". יהודי כזה לא פוגש את השם רק כאשר הוא 'ממלא משימה' כזאת או אחרת, אלא גם ב"דרכיך", באורחות החיים עצמם. גם ברגעים הפנויים ממשימות רשמיות עבור השם, יהודי לא נפרד מהשם. בכל דרכיו, בכל המשבצות ביומן, גם האישיות והאינטימיות ביותר, נוכח הקדוש ברוך הוא.

סדר היום והחיים של יהודי כזה, מלכתחילה שייך גם לקדוש ברוך הוא. השם הוא שותף מלא בחייו. שכן אותו יהודי בנה עבורו משכן בתוך הלב שלו. הוא התרגל לראות את העולם כעולמו של הקדוש ברוך הוא, ואת חייו כמשימה שנתן לו הקדוש ברוך הוא בעולם הזה.

התפיסה הזו איננה נשאת רק במחשבותיו,

אלא מתבטאת גם בפרקטיקה של החיים. בהפסקת הקפה בעבודה הוא ימצא את עצמו משוחח עם עמיתו לעבודה על משמעות החג המתקרב, גם בעבודה עצמה הוא יחפש איך לעזור לקירוב יהודים ולקידוש שם שמיים, וגם כשהוא מתיישב לאכול ארוחת בוקר זה מפני שחלק מעבודת השם בחיות ובאנרגיה טובה זה לאכול.

חיים כאלה משפיעים על הבית כולו, על האווירה החינוכית ועל האקלים שבו הילדים גדלים. עבור הילדים שחיים בבית כזה, גם מסיבת יומולדת היא לא רק חגיגה עם עוגה ופופקורן אלא גם אמירת פסוקים וקבלת החלטה טובה. לא סתם ביקש הרבי שעל דלת חדרם של הילדים ייתלה השלט "חדר צבאות השם", קופת צדקה תיקבע לקיר וחת"ת יוצב על המדף. זה הופך את עבודת השם לחלק מהחיים ומהמרחב האישי, כבר מגיל צעיר.

ספירת מלאי חסידית

ר' בנימין קלצקר (מהעיירה קלצק שבבלרוס), היה אחד מגדולי חסידיו של אדמו"ר הזקן, והיווה דוגמה ומופת לעבודת השם בצורה של "בכל דרכיך דעהו".

לפרנסתו, היה ר' בנימין עוסק בסחר בעצים. מעת לעת היה עורך חשבון מקיף של כל ההכנסות וההוצאות בעסק, דבר שדרש משך זמן ארוך וריכוז רב.

מסופר, כי פעם אחת כאשר הגיע סוף-סוף לסיכום החשבון, לשורה התחתונה, כתב בה: "סך הכול: אין עוד מלבדו!"...

העיקר הכוונה

לאור מה שלמדנו, ניתן להבין כי מצוות תרומת המשכן אכן שונה באופן מהותי מכל שאר המצוות, ובכך אנו פותרים את שאלת הכוונה "לשמי" שבה מתייחדת תרומת המשכן:

מאחר שכל עניין המשכן הוא שיהודי יאחד את כל ענייניו עם הקדוש ברוך הוא, עד שבתוך דברי הרשות שלו יהיה "דעהו" -

הרי מובן שכן נוגע שהדבר יהיה "לי לשמי". שכן זהו הרי כל עניין המשכן,

הייחוד עם הקדוש ברוך הוא.

בכל המצוות, כפי שביארנו, העיקר הוא הפעולה המעשית, ועליה 'מתלבשת' הכוונה. למשל, שמירת שבת מתחילה מקידוש ופלטת, ומתוך המעשים הללו אנו מגיעים לאמונה בחידוש הבריאה. ברכת המזון מורכבת מאמירת הנוסח שתיקנו לנו הנביאים, ועליה 'מתלבש' רגש של הודיה להשם.

ואילו בניית המשכן היא מצווה שכל מהותה מיסודה נועדה להשיג תכלית רעיונית, לא רק מעשית. המצווה היא לבנות בית שבו יתקיים "ושכנתי בתוכם", לעשות מהחיים מרחב שבו הקדוש ברוך הוא שוכן. זו מצווה שבאה להרגיל את האדם לחשוב אחרת, להסתכל על החיים שלו אחרת, לשנות את הראש.

ולכן מיד 'על ההתחלה' התורה מדגישה: "ויקחו לי - לשמי". העניין כאן הוא בעיקר הכוונה, הידיעה וההכרה בכך שהקדוש ברוך הוא שורה ונוכח בכל משבצת בחיים, גם בתוך הרגעים הכי אישיים שלנו.

לדעת לקחת

לסיום, הרבי מגלה לנו שבמילים "וייקחו לי תרומה", התורה נותנת לנו רמז נהדר שממחיש כיצד נראית העבודה של "בכל דרכיך דעהו".

למי התורה מדברת כאשר היא אומרת "וייקחו לי תרומה"? - התורה לא מדברת לכל העם שצריך לתת את התרומה, שהרי אם כן היה מתאים יותר הציווי "וייתנו לי תרומה". המילים "וייקחו לי תרומה" פונות לאלו שלוקחים את התרומה, לגזברים ולמתנדבים של הקמפיין שבאים לאסוף את הנדבות של עם ישראל.

הפנייה הזו מהדהדת גם לכל מי שנמצא בצד המקבל במצוות צדקה, למי שמושיט את ידו ולוקח את התרומה. גם בצד הזה, צריך לעשות הכול "לשמי".

נקרא את הדברים תחילה בלשנו של הרבי:

האמת היא שהקדוש ברוך הוא "זן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים", הוא לבדו זן את העולם כולו, עניים ועשירים, אלא שהוא זן את העניים באופן כזה שהוא נותן את חלקם תחילה לעשירים, שהם ייתנו אותו לעניים...

ומאחר שהקדוש ברוך הוא זה שמפרנס את העניים, הרי יכול היה לתת לעניים ישירות את חלקם! מדוע אופן הנתינה להם הוא על ידי העשירים?

המענה על כך הוא מאחר שהכוונה העליונה שיהיו חסד וצדקה בעולם. ואם כולם היו מקבלים את השפעתם ללא כל אמצעים, לא היו בעולם צדקה וחסד. [זה שהקדוש ברוך הוא קבע את סדר הבריאה כך שיהיו עשיר ועני, והעני יזדקק לעשיר, זהו בכדי שיהיה בעולם את העניין של משפיע ומקבל, עניין הצדקה].

וזהו הדרישה מהעני המקבל, שלקחת את התרומה תהיה כדי לקיים בכך את הכוונה העליונה, שתיעשה צדקה בעולם. וזהו שנאמר בתורה "וייקחו לי תרומה", שלקחת הצדקה תהיה "לשמי"...

דווקא בקבלת הצדקה, אשר אז העני והאביון [.] איננו מתכוון לקיים מצווה, הוא עושה זאת רק משום שהוא צריך שיהיה לו במה לזון את בני ביתו - צריכה התורה לתת למקבל הוראה ונתינת כוח מיוחדים, שגם קבלת הצדקה תהיה "לשמי".

מאחר שנדרש מיהודי "בכל דרכיך דעהו", שכל ענייניו יהיו חדורים בקדושה - הרי אין כל הבדל מה הוא עושה, האם הוא צריך להכריח את עצמו לעשות את המעשה או שמדובר בצורך בסיסי, עניין של עונג או עניין הפוך. כל דבר שהוא עושה צריך להיות לצורכו של הקדוש ברוך הוא.

התורה למעשה נותנת לנו 'אבן בוחן', סיטואציה בה ניתן לבדוק אם יהודי הוא אדם לעצמו ש'ממלא את זמנו' בפגישות עם הקדוש ברוך הוא, או שהוא בנה לקדוש ברוך הוא משכן. זה המבחן שמראה האם מדובר ב"יהודי של בכל דרכיך דעהו".

כאשר יהודי נמצא בעת שמחה גדולה, כמו חתונה, ברית או זכייה בלוטו, הוא חש את יד

ו. ב"ב י, א. נתבאר בד"ה א"ר שמואל בר נחמני תר"ץ.
ז. שמ"ד פל"א, ה. תנחומא שם. ד"ה תקעו תרכ"ח.

הכנות לפורים

- יש להשלים מבעוד מועד את כל ההכנות הדרושות, כדי שלא יישאר אפילו יהודי אחד שלא יהיה נכלל ב'מבצע פורים'³. ובמיוחד אלו שנמצאים בבתי זקנים, בתי רפואה ובתי האסורים, וכן כוחות הביטחון, ובמיוחד אלו שעומדים ומגינים בגופם במסירות נפש על גבולות ארץ ישראל⁴.
- בנוסף לקיום מצוות הפורים על ידי כל אחד ואחת, יש להשתדל שכל ענייני הפורים יהיו באופן של "ברוב עם הדרת מלך"⁵.
- יש להשתדל מבעוד מועד גם בנוגע לנתינת צורכי הפורים לכל אלו הזקוקים לכך.

3. ספר השיחות תנש"א ח"א עמ' 350.

4. שיחות שבת פרשת זכור תשמ"א.

5. ספר השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 335.

השם ואת חסדי השם, הוא מרגיש שהקדוש ברוך הוא נוכח בחייו. גם במצב הפוך, לא עלינו, כאשר נכנסת לחיים צרה גדולה, כשהוא מבין שלבד יהיה לו קשה להתמודד, גם כאן הוא מרגיש שהשם לידו, הוא מתפלל אליו, מבקש ממנו ו'מכניס' אותו לחייו.

אך יש הרבה מקרי אמצע, תחום אפור של שאולי ניתן לקרוא לו - הרגעים המעצבנים של החיים. רגע כזה, בו אדם נורמטיבי נזקק להלוואה מחבר או אף למתת כדי לסגור את החודש, כשהרכב מת והוא חייב רכב לימים הקרובים, כשעקרת הבית חולה וצריך עזרה עם בישולים.

שם, יהודי מרגיש חוסר נעימות, חוויה שהיה מוכן לוותר עליה. הוא אומר תודה לשכנים וחברים טובים שעוזרים לו, ומעדיף שהדבר יישאר בסוד. זו חולשה ותחושת הזדקקות, ובעצם זו 'משבצת מיותרת' בחיים, שהוא מעדיף לדלג עליה ולא להיזכר בה.

יום שלישי

ט אדר

- יש להוסיף היום בשמחה של תורה ובשמחה של מצווה¹, כיוון שזהו יום לידתו של משה רבינו.

יום המישי

ט אדר

- יש לנצל יום סגולה זה, בו הגיע הרבי הרי"צ לדור בקביעות בארה"ב, להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, בכל מקום ומקום ובאופן של הוספה משנה לשנה².

1. התוועדות תשמ"ח ח"ב עמ' 388. התוועדות תשמ"ו ח"ב עמ' 589.

2. ספר השיחות תש"נ ח"א עמ' 332. ועוד.

'הרחבה' ועשירות ב'מקדש' הפרטי

מדוע העשירות שהייתה במקדש משמעותית גם ביחס לבית הפרטי של כל יהודי? איזה פתגם של רבינו הזקן צריך לקיים כדי לזכות לעשירות? ומדוע טורח הרבי להדגיש ש"מפורסם שמאחל הנני לכל אחד ואחת מבני ישראל שיחיו חייהם בהרחבה גשמית, כפשוטה ממש"?

תהיו עשירים גדולים וגם צדיקים גדולים

- אשר מזה מובן, עד כמה גדול שכרו של כל אחד ואחת מבני ישראל בענייניו, עקב כך שזוכה לעשות כהנה וכהנה לכבוד השם יתברך, ומובן ש'מגיע לו' לחיות באופן של הרחבה ועשירות.

ובנוגע למה שאמרתי על דבר החיים בהרחבה, לפלא שמשמיטה במכתבה את העיקר, והוא דבריי - שאין להחליף את העיקר (לא רק עיקר ברוחניות, אלא גם עיקר בגשמיות) - בהרחבה חיצונית [כפי שמיד יוסבר מה]. ועד כדי שאפשר לשכוח על מהו העיקר ומהו הטפל, ולהישאר לחיות בהרחבה חיצונית בלבד,

ומדגיש הנני 'הרחבה חיצונית', וכוונתי בזה - שהיא אינה 'משבעת רצון' של אותו אחד החי בהרחבה, כי אם רק בפרט חיצוני זה - שהשכן אומר שפלוני בן פלוני עשיר הוא, וכיוצא בזה.

אבל כנ"ל, אפשרי ואפשרי שיהיו עשירים גדולים כרבי אליעזר בן חרסום, ושבמקביל יהיו הם צדיקים גדולים כפשוטם, בחייהם היום יומיים (יומא לה, ב), ולמותר להאריך עוד יותר בדבר הפשוט.

(כרך יד, אגרת ה"ס)

במענה למכתבה אל"י, בה העלתה בתור מסקנה מדברי בעניין שלילת הרדיפה אחר מותרות, ופירשה שכוונתי הייתה לשלול באופן כללי את החיים באופן של הרחבה גשמית,

...מובן שעורר תוכן כתיבתה, את תמיהתי הכי גדולה,

שהרי פשיטא [פשוט] ואף מפורסם הדבר, שמאחל הנני לכל אחד ואחת מבני ישראל, שיחיו חייהם באופן של הרחבה, לא רק בהרחבה רוחנית אלא גם בהרחבה גשמית, כפשוטה ממש.

ואף שהניסיון דעושר גדול יותר מהניסיון דקו ההופכי [ניסיון העניות] חס ושלום, אין בכך כדי לשלול חיי הרחבה ועשירות, אלא הרי זה עניין בעבודתו לקונו של האדם החי חיים מרווחים, שעליו להיות מודע לגודל הניסיון, כדי להצליח לעמוד בו; אלא שבנוסף, על כל אחד לחזקו ולאמצו ולהורות לו על פרטי הניסיון שלפניו הוא עומד.

והרי יודעים דברי רבינו הזקן בספרו 'תורה אור' (לא, ג) מְעַנֵּן 'שכר שלוש פסיעות שפסע נבוכדנצר לכבוד השם יתברך', ובשל כך 'פסקו לו מלכות' כפשוטה בעולם הזה לשלושה דורות

עושר ושררה במקדש הפרטי

הכלל "אין מקרא יוצא מידי פשוטו", קשור זה [העבודה ב'מקדש' הפרטי, 'בתוכם'] גם עם המצווה כפשוטה של "ועשו לי מקדש".

כלומר: שגם במקדש הכללי שוכן אור ה', אלא שמכל מקום העיקר הוא - "בתוכם". ועשיית המקדש והשראת השכינה במקדש הכללי, היא

מאשר הנני קבלת מכתבו אל"י, ויהי רצון שיבשר בשורות טובות בהעניינים אודותם כותב, ומתאים לתחילת ויסוד פרשיות אלו העוסקות בעניין הקמת המשכן - "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וביארו חז"ל: "בתוכם" - לא נאמר, אלא 'בתוכם' - בתוך כל אחד ואחד. שבוודאי על פי

על ידי זה העניין ד"ושכנתי בתוכם" – "בתוך כל אחד ואחד", במקדש הפרטי. וכמובן גם כן מ'המשך' מאמר ההילולא של כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ] נשיא ישראל, "באתי לגני - לגנוני", יעויין שם.

ובהתאם לכך, יהי רצון שיהיה בכל העניינים, הן בהפעולות בעולם ("ועשו לי מקדש") והן בהפעולות בעצמו ("ושכנתי בתוכם") בבריות

ובאופן של עשירות,

שהרי הורונו חז"ל, ד"מקדש - מקום עשירות הוא" (עיין תמיד כט, א ברש"י ד"ה אבל) "דכל מעשיהם בעושר וברשרה". וכיוון שגם העבודה במקדש הפרטי היא חלק מעבודת המקדש הכללי, מובן שגם היא צריכה להיות באופן של עשירות.

בברכה לבשורות טובות בכל האמור.

(כרך כ, אגרת ז'תקנו)

חזק יהיה בביטחונו שיהיה 'גביר'!

זה עתה קיבלתי מכתבו אליי, וכנראה שעוד הפעם נפל ברוחו וכו'! ולמה לו להחליש את מעמדו ומצבו על ידי המצאות של כמה מיני מחשבות וסברות שלא לטוב חס ושלום!?

זה כמה פעמים עוררתי על-דבר-זה וכנראה שעדיין לא 'הגיעו', וכפי הפירוש של מילה זו בלקוטי תורה פרשת שמייני בתחילתה, 'ניט אנגערירט' [= זה לא 'נגע' בו].

חזק יהיה בביטחונו בה' שיהיה 'גביר', ולא מופרך הדבר אשר מפאת הבלתי-סדרים [העדר הסדר] שאצלו, הרי הוא כבר עתה 'גביר', ורק שהוא אינו יודע עדיין על דבר זה,

ובכל זאת [בכל מקרה] בטח יבוא הדבר לידי

פועל בעיתו ובזמנו [בזמן המתאים לכך], ובלבד שיקבל עליו לקיים את תוכן פתגם כבוד קדושת רבינו הזקן, שאותו שמענו מכבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ], ש'הקב"ה נותן ליהודים גשמיות והם עושים מהגשמיות - רוחניות' [כלומר: להביא תועלת רוחנית מן העשירות הגשמית שהקב"ה ייתן לו],

ובנוגע בפרט לנסיעתו זו עתה, הנה לא יסיח דעתו מצד הרוחני שבה, היינו מה שבקשתי בעניין ביקור והתוועדות חסידותית [באותו מקום אליו הוא מגיע עבור ענייני עסקים].

בברכת הצלחה.

(כרך ו, אגרת א'תשפב)

בטוח הנני שההבטחה "תתעשר" התקיימה

אבל למרות שאין לי ידיעות ברורות ממנו, הנני בטוח שהקב"ה שאמר "בחנוני נא בזאת" [במצוות הצדקה], עמד בבחינה וקיים את ההבטחה, ובמילא, תרומתו ל'דינר' של ישיבות ליובאוויטש אשתקד, הביאה את המידה הראויה (של "עשר בשביל ש)תתעשר", במובן הפשוט ביותר של עשירות כפשוטה.

תקוותי, שגם השנה, לא זו בלבד שיחזיק ברמתו, אלא גם יקיים את הוראת חכמינו ז"ל "מעלין בקודש". ובטח השם יתברך יקיים את הבטחתו של "עשר בשביל שתתעשר", שהתרומה המוגדלת תביא תוספת ב"תתעשר", בממון, ומה שהוא עוד יותר חשוב, בבריות והצלחה, לו ולזוגתו שתח'.

(כרך י, אגרת ג'רה [תרגום מאידית])

שמחתי לקבל פרישות-שלום אודות התעניינותו בהכנה המתאימה למבצע ההתרמה השנתי של הישיבה "תומכי תמימים ליובאוויטש". עוד יותר שמחתי לשמוע, שמבלי הבט על זה שעמד על כך שלא יתנו לו את תפקיד היו"ר [יו"ר ה'דינר' – ערב ההתרמה], הרי הוא משתתף בעניין בלב שלם, והתקווה [ומקווה הנני] שבמידה לא פחותה מאשר בשנים הקודמות, שהרי מדובר כאן בנושא של "קודש" וממילא צריך לקיים בו את האמור - "מעלין בקודש".

כאשר נפגשנו במשך השנה, לא חפצתי לשאול אותו - היכן עומדים הדברים בנוגע להבטחת הקב"ה "עשר בשביל שתתעשר", כלומר: שנתנית צדקה לא רק שאינה מפחיתה בכיס, אלא להפך, עוד ניתוסף.

שלוש תרומות // מאמר "ויקחו לי תרומה" – ראש חודש אדר תשל"ה

מדוע נאמר "ויקחו לי תרומה" ולא "וייתנו"? מה הם שתי אופני העבודה – תרומה מלשון 'הרמה' או מלשון 'הפרשה'? וכיצד "ידבנו ליבו" מביא לידי מצב של "כל איש" – שלוש התרומות ושלוש העבודות: תורה, תפילה וקיום המצוות

— א —

מדוע שתי תרומות כתובות ברמז, ורק אחת מכורטת?

"ויקחו לי תרומה, מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם".

ואיתא על זה בירושלמי¹ (והביאו רש"י בפרושו על התורה): "בשלוש תרומות הכתוב מדבר (ולכן נאמר שלוש פעמים 'תרומה', לרמז על שלוש התרומות). 'ויקחו לי תרומה וגו'' – זו תרומת אדנים, 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי' – זו תרומת שקלים (שממם קנו קרבנות צבור), 'וזאת התרומה אשר תקחו מאתם' – זו תרומת המשכן (שממנה נבנה המשכן)".

והינו, שאף על פי שפשוטות הכתוב מדבר רק אודות י"ג הדברים שנתנו לתרומת המשכן, מכל מקום, נרמזו בזה גם עוד שתי תרומות, וביחד הם שלוש תרומות.

אף עדין צריך להבין, דמאחר שהכתוב רוצה להזכיר כל שלוש התרומות, מדוע נאמר בפרטיות רק "וזאת התרומה אשר תקחו מאתם (זהב וכסף וגו')", שזוהי התרומה הקשורה עם בנין המשכן?

— ב —

"ויקחו לי תרומה" – על ידי 'תורה מ' נפעל 'ויקחו - לי'

ויבן באור הדברים, על פי המבאר בדרושי חסידות מרבתינו נשיאינו², ששלוש תרומות שאודותם הכתוב מדבר קאי בכללות על שלוש הענינים דתורה, תפלה ומצוות. שהם שלוש העמודים דתורה, עבודה (ענין הקרבנות, תפלה)

וגמילות חסדים (כללות כל המצוות).

ועל פי זה יובן גם שני הלשונות שבכתוב: שבתחלה נאמר "ויקחו לי תרומה", דלכאורה הנה ליה לממר [היה צריך לומר] "וייתנו לי תרומה".

אך הבאור בזה, דמה שכתוב "ויקחו לי תרומה" קאי על העבודה בקו התורה, שהיא ההמשכה מלמעלה למטה. ולכן נאמר "ויקחו", כי העבודה בקו התורה היא (לא "וייתנו", מלמטה למעלה, אלא אדרבה) באפן של לקיחה ("ויקחו").

ובאפן ד"ויקחו - לי", הינו עצמות אור-אין-סוף ("אותי אתם לוקחים"³), כיון ש"אורייתא וקודשא בריך הוא כלא חד"⁴.

וזהו "ויקחו לי תרומה", שגם העבודה דתורה נקראת בשם "תרומה". דהנה ידוע הרמז הכללי, שבתבת "תרומה" ישנם האותיות "תורה מ", דקאי על התורה שנתנה לארבעים יום.

— ג —

'הרמה' ו'הפרשה' – שני שלבים בלימוד התורה

ועוד זאת, שב"תרומה" יש ב' פרושים: מלשון 'הרמה'⁵, ומלשון 'הפרשה'⁶.

"תרומה" מלשון 'הרמה' – מורה שזהו ענין שצריך להרימו ולהגביהו כו';

מה שאין כן "תרומה" מלשון 'הפרשה' – משמע שהדבר נשאר במקומו, אלא שבמקומו גופא הרי הוא באפן נעלה יותר, כיון שמפרישים אותו מענין נוסף שדומה לו כו'.

ובדגמת ענין התרומה כפשוטו – שהפרשת חטה מן הכרי יכול להיות באפן שהחטה נשארת במקומה, ואומר "חטה זו לדרומה או לצפונה

3. ראה שמות רבה פרשה לג, א.

4. תניא פ"ד בשם הוורר.

5. זוהר פרשתו קמו, א.

6. פירוש רש"י על הפסוק.

1. שקלים פרק א הלכה ה.

2. ראה אור התורה פרשתנו עמוד א' שנט, א' תיג.

“וזאת התרומה” – קיום המצוות, ששורשם הוא הגבוה ביותר

וממשיך בכתוב: “וזאת התרומה אשר תקחו מאתם, זהב וכסף ונחשת וגו’”, כל י”ג הדברים שמהם נעשה המשכן. שענין זה קשור עם כללות העבודה **דקיום המצוות** בדברים גשמיים דוקא, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה הימנו.

והינו, שאין זה כמו ענין למוד התורה שישנו גם בגן עדן, ועל אחת כמה וכמה עבודת התפלה, שעל זה נאמר¹¹ “חיי הוי’ אלקי ישראל אשר עמדת לפניו”, ו”אין עמידה אלא תפלה”, כפי שהיה קדם ירידת הנשמה למטה. מה שאין כן ענין המצוות, הוא דוקא בעולם התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

אמנם אף על פי שענין “וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת וגו’”, שקאי על העבודה בענין המצוות, הוא באופן של ירידה לדרגה היותר תחתונה, מכל מקום, הרי ידוע שכל הענינים של ירידה הם צדד עליה.

ועל דרך המבאר בהמשך מאמרי ההלואה, שדוקא בתחתון שהוא תחתון ביותר – בא הגבוה גבוה ביותר. ואדרבה, היותו תחתון ביותר מוכיח ששרשו גבוה גבוה ביותר.

וזהו גם מה שלעיתיד לבוא יהיה “מעשה גדול”¹², שזהו מצד המעלה שיש דוקא בתחתון שאין תחתון למטה הימנו. ובדגמת מעלת המקדש לגבי המשכן, שהיה **מזבח** דוקא (ולא כמו המשכן שהיה מצומח), כמבאר בהדרושים¹³.

“ושכנתי בתוכם” נפעל בעיקר על ידי המצוות

וזהו הטעם שפפרטיות ובגלוי נתפרש בכתוב רק ענין תרומת המשכן (“וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת וגו’”, כל י”ג הדברים), ורק בכללות ובקמץ נכלל בזה גם אודות תרומת האדנים ותרומת השקלים.

כו’ תרומה”. והינו, שגם בהיותה במקומה, הרי היא במעמד ומצב של ‘הפרשה’, קדשה והבדלה משאר החטים שבכרי שנמצאים בסביבתה.

ושני ענינים אלו ישנם גם בתורה. דהנה, כאשר לומדים תורה כדבעי אזי מגיעים סוף סוף לאופן דלמוד התורה לשמה, לשם התורה, והינו, ש”מחבר אורייתא [את התורה שלמעלה] בקדשא בריה הוא”, שזהו ענין ה’הרמה’ שבתורה.

אך ישנו גם ענין ה’הפרשה’ שבתורה, שזהו בתחלת הלמוד, שהלמוד הוא “אדעתא דנפשיה” [למטרת התקדמות אישית]. ועד שנעשה באופן ש”נקראת על שמו”⁸, כמו שכתוב⁹ “ובתורתו יהגה”, שזהו ענין שפועל בהמקום שבו נמצא גם קדם הלמוד, אלא שבמקומו עצמו הרי הוא באופן נעלה יותר.

ועל זה נאמר “ויקחו לי תרומה”, והינו, שאף על פי שאין זה באופן שנקרא “תרומתי” בגלוי, מכל מקום, הרי זה באופן ד”ויקחו לי”, שפמשיך בחינת “לי”.

“ידבנו ליבו” – עבודת התפילה “בכל לבבכם”

וממשיך בכתוב: “מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי”. דמה שכתוב “ידבנו לבו” הוא ענין “ולעבדו בכל לבבכם”, “אי זו היא עבודה שבלב? זו תפלה”!

(שהיא בדגמת ענין הקרבנות, שזהו ענינה של תרומה השנייה, תרומת השקלים, שפמנה קנו קרבנות צבור).

וזהו גם מה שכתוב “מאת כל איש”, כפי תורת הרב המגיד¹⁰ – שפרוש “כל איש” הוא שכלו איש.

והינו, שאף על פי שקדם התפלה הנה חלק שבו הוא נפש האלקית וחלק שבו הוא נפש הבהמית, שנקראת בשם ‘בהמה’, הרי המטרה של עבודת התפלה היא לפעל הענין ד”כל איש” – שיהיה כלו איש (שגם נפש הבהמית תהיה נכללת בכחינת אדם). שזה נעשה על ידי הענין ד”ידבנו לבו”.

7. ראה רמב”ם הלכות תרומות פרק ג הלכה ח.

8. עבודה זרה יט, א.

9. תהלים א, ב.

10. אור תורה סימן קא.

11. מלכים א יז, א.

12. אור התורה ריש פרשת ויגש.

13. תורה אור, תורת חיים ואור התורה שם.

התועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

תורת החסד

מדוע שלח הרבי את הנער הצעיר לדבר עם האדמו"ר מבאבוב? מהו 'מודל' התרומות שאנו לומדים מן הפרשה? ומדוע חייבים 'לתחזק' את התרומה באופן תמידי?

מי דאג ל'לוקרים'?

מספר ר' אברהם קיס:

נולדתי בשכונת ברונזוויל, הגובלת בשכונת קראון הייטס שבברוקלין. הוריי היו ניצולי שואה קשי יום, ולכן כבר מגיל צעיר התחלתי לעבוד בשעות הפנאי כדי להרוויח מעט כסף עבור ממתקים, אופניים או חליפה.

בין השאר, נהגתי לבצע משלוחים מחנות המכולת בעזרת עגלת תינוק עליה העמסתי את המצרכים. אחת הלקוחות הקבועות הייתה הרבנית חנה - אמו של הרבי - שהתגוררה ברחוב פריזדנט. שם הזדמן לי מדי פעם לפגוש את הרבי כשהגיע לבקר את אמו.

באחד הימים, בעודי צועד בשדרת איסטון פארקווי בדרכי לבית הספר וגורר אחריי ערמת ספרי לימוד, הבחנתי ברבי צועד לקראתי. להפתעתי, הרבי נעצר, בירך אותי לשלום ואמר:

"זהו בהחלט משא כבד שאתה נושא. היכן אתה לומד?". עניתי שאני לומד בישיבת באבוב.

"האם אין שם 'לוקרים' - תאי אחסון אישיים - עבור הספרים שלך?", שאל הרבי. השבתי שאין. בתגובה אמר לי הרבי: "בבקשה, לך אל האדמו"ר מבאבוב ומסור לו שפגשת אותי, ושאמרתי שיש לרכוש 'לוקרים' עבור הישיבה".

עשיתי כפי שהורה לי. הגעתי לביתו של האדמו"ר ברחוב ברוקלין ומסרתי את ההודעה: הרבי מליובאוויטש אמר שהישיבה צריכה לקנות "לוקרים". לא במפתיע, כבר בשבוע שלאחר מכן הותקנו תאי אחסון בישיבה לרווחת כל התלמידים...

שימו לב: לא נמנית עם חסידיו והייתי בסך הכל נער שליחויות, אך הוא זכר את שמי והקדין עליי תחושת חום ואבהות שלא אשכח לעולם.

שלוש תרומות

(ב) "תרומת המשכן": הזהב, הנחושת, עצי השיטים, צמר בצבעים שונים, אבני החן, השמן, הבשמים ועוד - התרומות שנדבו בני ישראל ומהן נבנו המשכן וכליו.

(ג) "תרומת המזבח": כספים שנאספו מבני ישראל ושימשו לרכישת בהמות עבור קורבנות הציבור. ייחודיותה של תרומה זו היא בכך שלא שימשה לבניית המשכן עצמו, אלא לתפעול השוטף שלו.

בפסוקים הפותחים את פרשתנו, מופיעה המילה "תרומה" שלוש פעמים. מכך למדו חז"ל כי התורה מתייחסת כאן לשלושה סוגים שונים של תרומות:

(א) "תרומת האדנים": האדנים היו מעין תושבות כסף יצוקות ששימשו בסיס שעליו הועמדו קרשי המשכן. לייצור האדנים השתמשו בכספי 'מחצית השקל' שנאספו מבני ישראל.

מודל הצדקה

המשכן": מהותה היא להעמיד את מקבל הצדקה על רגליו. יש לבנות ולחזק אותו, כך שיהיה לו כל הדרוש כדי להתקיים ולהתנהל כראוי.

לבסוף, גם כאשר המוסד כבר עומד איתן או כשהאדם השתקם כלכלית - ישנה "תרומת המזבח": עלינו להמשיך לתרום כדי לוודא שהמוסד אכן מתפקד וממלא את ייעודו, ולבחון האם מקבל הצדקה זקוק לסיוע נוסף גם בהמשך הדרך.

שלושת סוגי התרומות הללו משמשים 'מודל' הקיים בכל תחום של צדקה - בין אם מדובר בעזרה לאדם פרטי ובין אם בצדקה לצורכי רבים או למוסד. בכל אחד מאלו ניתן למצוא שלושה סוגי תרומה:

ראשית, ישנו הצורך ב'סוד' - "תרומת האדנים": זוהי התרומה המהווה את נקודת ההתחלה, 'הדחיפה הראשונה' שמאפשרת להניע את הסיוע לאדם או להתחיל בהקמת המוסד.

לאחר מכן נדרשת התרומה השנייה - "תרומת

להתעניין בשלום הזולת

כאשר עוזרים ליהודי, לא מספיק לתמוך בו כספית כדי להצילו מהמצוקה המיידית ולעסוק רק ב"הקמה" וב"בנייה" הראשוניות.

החסד האמיתי בא לידי ביטוי בהתעניינות ובדרישה בשלומם של מקבל הצדקה גם לאחר ש"המשכן" שלו כבר הוקם. מעבר לעזרה הכלכלית, עצם התחושה שיש מי שמתעניין בו ושחברים דורשים בשלומם, מהווה עבורו סיוע עצום.

התורה מדגישה את כל שלושת סוגי התרומה כדי שלא נטעה לחשוב שדי בהשתתפות באחד מהם בלבד. ישנם המסתפקים בתרומה הראשונית, בתרומה לבנייה או רק בתמיכה בניהול השוטף, אך התורה מלמדת שעלינו להשתתף בכל שלושת סוגי התרומה גם יחד.

הצורך בחיזוק משמעותי הוא במיוחד בנוגע לתרומה השלישית, "תרומת המזבח" - התרומה שנועדה לתפעול השוטף לאחר ההקמה:

בלי פרסום...

יש כאן מסר חשוב נוסף:

פרשתנו מפרטת באריכות רק את "תרומת המשכן" - התרומה להקמת המשכן והעמדתו. לעומת זאת, "תרומת האדנים" (היסודות) ו"תרומת המזבח" (התפעול השוטף) אינן מופיעות בפירוש, אלא נרמזות בלבד באמצעות כפילות המילה "תרומה".

ההבדל בין הפירוט המפורש לבין הרמז בא לידי ביטוי גם ב'בשטח': תרומה לבנייה והקמת מוסד ("תרומת המשכן") נעשית בדרך כלל בפרסום רב. זוהי תרומה ניכרת שניתן להצביע עליה ולהראות תוצאה מוחשית.

לעומת זאת, "תרומת האדנים" - הסיוע הראשוני

המקדים לאדם, או הסיוע שמשמש הכנה להקמת המוסד - היא תרומה "ברמז"; היא אינה ניכרת לעין ולרוב אינה מפורסמת.

כך גם "תרומת המזבח", הסיוע למוסד שכבר עומד על רגליו, או ההתעניינות המתמדת בשלומם של מקבל הצדקה, אינו זוכה לפרסום. בדומה לקורבנות, שלאחר הקרבנות אינם משאירים חותם חיצוני ניכר.

כיוון שכך, ישנם כאלו הבוחרים לתרום רק במקום שיש בו פרסום... רק עבור התרומה ש"נכתבה בפירוש"... לכן מבהירה התורה ומורה לנו כי יש להשתתף בכל שלושת התרומות, גם באלו שאינן מזכות בפרסום ותהילה...

(מבוסס על שיחת שבת פרשת משפטים תשכ"ד)

משחקים לשם שמיים

מהו היחס הנכון למשחקי הילדים, במסגרת החינוך לתורה ויראת שמיים? כיצד ה'ניצחון' של הילד במשחק הופך ל'ניצחון' של היהדות? ואיך המשחק באוצר מוחבא הופך לשיעור חינוך עם מסר חשוב?

משחק חשוב

גם בחינוך הילדים, עלינו להחדיר בהם את המסר, שאין פרט בחיים שהוא אינו חלק מעבודת ה'. וגם כאשר הוא שקוע במשחק בהנאה, צריך המשחק להיות "משכן" לה', ולהיעשות "לשם שמיים".

כך ביאר זאת הרבי בהרחבה, בשיחת קודש ארוכה ומיוחדת, שהשמיע בהתוועדות שבת-קודש פרשת שמיני תש"מ²:

אחרי שהילד סיים את לימודיו וברצונו ללכת לשחק ב'כדור' והוא עושה כן, אין זו דרך להכותו עד אשר לא ירצה ללכת לשחק ב'כדור', וכדומה.

מכיוון שהילד בטבעו חפץ במשחק ה'כדור' - יש להסבירו ולפעול עליו, שמשחק זה גופא יהיה "לשם שמיים".

וההסברה שבה יש להשתמש כלפי הילד היא, שכדי שלאחר-מכן יוכל ללמוד טוב יותר, נדרשת התעמלות הגוף ועליו לרוץ.

ומטעם זה אין שוללים את עניין משחק ה'כדור', אלא מסבירים לו שזה גופא צריך להיעשות לשם-שמיים, משום שזהו בהתאם לציווי הרופא שלשם בריאות הגוף יש לרוץ, לכן הוא עושה כן.

וכזה הוא גם היחס למשחק ה'כדור':

הכוונה היא שהוא ישב וילמד תורה, אולם מכיוון שהוא עדיין ילד, הרי מצד קטנות הדעת שלו וחסר לו בשלימות, רוצה הוא לשחק ב'כדור' - לכן משתדלים שהמשחק שלו גופא יהיה בכוונה טובה כדי שהוא ילמד תורה ויקיים מצוות טוב יותר.

וזהו "חנוך לנער על פי דרכו" - שלא שוללים את רצונו לשחק ב'כדור', אלא פועלים אצלו שישחק לשם שמיים.

אחד הדברים שתופסים מקום של כבוד בחייו של הילד, הם ללא ספק המשחקים. כאשר חלק ניכר מסדר יומו של הילד מוקדש עבורם.

השאיפה בחינוך הילד היא כמובן שהילד ינצל את זמנו עבור לימוד תורה, עיסוק במצוות וכדומה. אך אי אפשר לזלזל בצורך שאכן קיים גם במשחקים, שתורמים להתפתחותו התקינה ובריאותו של הילד.

כך למשל כותב הרבי במכתב תשובה למחנך, ביחס לתלונה של אמא אמריקאית על כך שבנה, בגיל הנעורים, הפך להיות 'דתי מדי':

מובן שבחלק הכתוב במכתבה, כוונתי למה שמזכירה שאיננו משתתף במשחק חבריו, וכן מקמץ בטיולים וכו', צודקת היא.

שהרי הגוף צריך להיות בריא ושלם, בכדי שיוכל לעבוד את ה' כדבעי... ורואים בהנוער דארצות הברית, שכשמשנים ממה שהורגלו במה שנוגע להגוף, הרי זה משפיע על מצב העצבים שלהם וכו'.

כדור לשם שמיים

יחד עם האמור, מובן מאליה שאצל ילד יהודי גם תחום המשחק הוא שונה לחלוטין מן הילד שאינו יהודי, להבדיל.

ביחס להקמת המשכן נאמר בפרשתנו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - "בתוך כל אחד ואחד". תורת החסידות מבארת שהקמת המשכן "בתוכם", "בתוך כל אחד ואחד", נעשית על ידי כך שכל פרט ופרט בחיי היהודי נעשה לשם תועלת קדושה, "לשם שמיים". כך הופכים חיי היהודי ל"משכן" בו נוכח הקב"ה.

2. שיחות קודש תש"מ כרך ב, עמ' 812 ואילך.

1. אגרות קודש כרך יח, אגרת ותשעב.

היהדות תנצח!

לא כמנהג אמריקה...

בנוסף לתועלת העקיפה שמביא המשחק עבור ענייני הקדושה ("לשם שמיים"), מדריך הרבי כי גם המשחק עצמו יכול להפוך לכלי לימוד וחינוך עבור הילד.

כך כותב הרבי במכתב ברכה להורים, לרגל יום ההולדת של בנם בן השבע, ביחס לתלונתם שהילד 'משחק יותר מידיו':

ומה שכותב אז ער פארשפילט זיך [=שהוא שקוע יתר על המידה במשחקים], הנה יש להשתדל שגם בזה יהיה איזה ענין של לימוד (אף שאינו מתאים למנהג אמריקה).

וכאשר יתייעצו בזה עם הר"מ והראש ישיבה [הצוות החינוכי] דהישיבה... בטח ימצאו דרכים בזה.

כלומר: יש לצקת תוכן חינוכי רוחני למשחקי הנוער, מבלי להתחשב בכך שתפיסה זו אינה תואמת את 'מנהג אמריקה'... ואם קצת מאמץ והשקעה, ניתן למצוא דרכים כיצד לעשות זאת.

'אוצר' עם מסר

בשיחתו לתלמידות המסיימות את לימודיהן ב'בית רבקה', הצביע הרבי באופן מפורט יותר - כיצד ניתן לפעול על הילדים באופן שגם הדברים הצדדיים, כמו שעת הסיפור או המשחק, יהיו מלאים בתוכן אמיתי³:

כאשר בחיצוניות נראה שמספרים לו סיפור אבל תוכן הסיפור הוא ענייני מוסר, ועוד יותר - תוכן חסידי.

ועל דרך זה כשמראים לו, שהמשחק שלו יכול להיות בצעצועים כאלו שמדגישים את חשיבות הצדקה, או העזרה לזולת, וכיוצא בזה.

ולדוגמה: על ידי משחק בחיפוש 'אוצר', שבכך מודגש כיצד כל יהודי צריך לחפש את ה'אוצר' הטמון בעולם ובכל יהודי.

כתורת הבעל-שם-טוב על-הפסוק "כי תהיו אתם ארץ חפץ" - שהקדוש-ברוך-הוא אומר לכל אחד ואחד מישראל, ולכל עם-ישראל, שכל אחד מהם הוא עולם מלא - "ארץ" שיש בה "אבנים טובות ומרגליות" ברוחניות, ולכל יהודי ניתנה שליחות קדושה לגלות את ה"אוצר" בעצמו, ובכל היהודים שבסביבתו.

הרקע לשיחת הקודש האמורה, הייתה הקריאה בא יצא הרבי החל מראש חודש ניסן של אותה שנה, לפעול במבצע "והשיב לב אבות על בנים - על-ידי בנים". מטרת המבצע הייתה: ליצור שינוי בהתנהגות בני העם היהודי כאשר ההשפעה תחל דווקא מהילדים.

בהתאם לכך, הביא הרבי אופן הסברה נוסף - באמצעותו ניתן להבהיר לילד כיצד המשחק בכדור הוא "לשם שמיים", ובאופן כזה שהדבר יקרין גם על הנהגת ההורים:

בעוד הגוי המשחק בכדור כוונתו שהוא, הגוי, ינצח, הרי ילד יהודי שמתכוון ש'הכדור' ייכנס למקום שבו הוא נכנס - כוונתו היא שהיהדות [שלו] תנצח!

הילד יודע שהצלחתו במשחק תלויה בכך שהינו לבוש בטלית-קטן, אוכל מאכלים כשרים, ולפני הליכתו למשחק - הוא מתפלל, וכן לאחר שהוא מנצח במשחק, מכריז הוא "ברוך ה'" על כך שהוא ניצח.

בכך מפגין הוא כלפי הגוי, ומראה לעולם, שלמרות התנהגותו כיהודי, הנה דווקא הוא הצליח להכניס את ה'כדור' למקום שבו הוא צריך להיות. ואדרבה, דווקא משום שמתנהג הוא כיהודי, הנה הוא זה שמטיב לקלוע את ה'כדור' לתוך הסל!

ומכיוון ש"והשיב לב אבות על בנים" - הנה בהגיע הילד הביתה, הוא אומר להוריו הטרודים בענייניהם, שעליהם להתפלל לה' ולנהוג בדרך היהדות - וכך תובטח הצלחתם.

וב'מכל-שכן' מהמתרחש עמו: אני - אומר הילד - עדיין לפני בר מצווה, וכאשר הנני נוהג כפי שיהודי צריך לנהוג, נושא טלית-קטן, אוכל כשר, ומכריז "ברוך השם", הרי אני הוא זה שמצליח לקלוע את ה'כדור' למקומו הראוי.

על אחת כמה וכמה אתה [אבא] - שהנך אחרי בר מצווה (וכן האמא - אחרי בת מצווה), וממילא יש לך כוחות גדולים כדי להצליח בענייניך שהם נעלים ממשחק ה'כדור' - הרי ודאי שאם תנהג כיהודי, תלך להתפלל ולאחר-מכן ללמוד שיעור קבוע בתורה - בוודאי תצליח!

ולמרות שלא תמיד מצליחים לנצח במשחק, תולה הילד את הסיבה לחוסר הצלחתו בהנהגתו, הוא, כיוון שהוא החסיר שורה בתפילה, או שבעיצומה של התפילה חשב על ה'כדור'!...

3. אגרות קודש כרך ז, עמ' רח.

4. התועודיות תשמ"ו כרך ג, עמ' 618.

פרשת תרומה

גם חולים בונים

ה' יתברך: ישנם הצדיקים שעובדים את ה' בצורה מושלמת, והעולם החומרי לא משפיע עליהם לרעה כלל כך שהם נותרים 'בריא' ברוחניות ("זה הנותן בריא"); ישנם אלה שמושפעים מהעולם לשלילה, ועליהם לפדות את עצמם מההשפעה השלילית ("כשיש סכנת פחד"); ויש כאלה שמושפעים מהעולם עד כדי כך שכבר 'חלו' ונפגעו ("נתינת חולה שאמר תנו", והתורה מלמדת אותנו שאפילו במצב כזה אפשר להשתתף במלאכת המשכן, היינו בהפיכת העולם למשכן עבור הקדוש ברוך הוא.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשמ"ט, כרך ב, עמוד 330)

וְזֶאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאִתָּם, זֶהָב וְכֶסֶף וְנֹחֶשֶׁת (שמות, פרק כה, פסוק ג)

כתוב בספרים הקדושים ששלוש המתכות "זהב וכסף ונחשת" רומזות לשלושה סוגים של נותני צדקה. הרמז לזה הוא בראשי התיבות: "נחשת" זהו רמז לנתינת חולה שאמר 'תנו', זהו אדם שנותן כסף לצדקה רק בלית ברירה, כשהוא כבר גוסס; "כסף" רומז לאדם שנותן רק כשיש סכנת פחד; ואילו "זהב" - זה הנותן בריא, אדם שתורם לצדקה מרצונו וביוזמתו.

מצוות צדקה שקולה כנגד כל המצוות, ועל כן שלוש הדרגות הללו ישנן באופן כללי יותר בשליחות של עשיית העולם לדירה ומשכן עבור

בית יהודי

בעיר, במדינה ובעולם כולו, שיהיה ניכר שזהו "בית יהודי", וכלי הבית נועדו עבור ענייני יהדות וקדושה. וכאשר ביתו וכל אשר בו מאיר באור התורה והמצוות, הם מתרוממים ומתקדשים כמו קדושת המשכן.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשד"מ, כרך ב, עמוד 1028)

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ שְׁכֵנִי בְּתוֹכְכֶם (פרק כה, פסוק ח)

עבודתו של יהודי היא לעורר ולגלות את המקדש שבתוכו ובליבו פנימה, ובכוח זה לעשות גם את ביתו הגשמי מקדש ומשכן לה' יתברך.

יהודי צריך לפעול שהבית וכל אשר בו יהיו מופרשים ומובדלים מכל שאר הבתים שבשכונה,

פרשת תצווה

להעלות את השלהבת

המדליק את המנורה כך חייב הוא להשתדל להדליק את "נר ה' נשמת אדם" של מכריו ומיודעיו, ולחזור ולהדליק אותו עד ששלהבת אור התורה והמצוות שבהם תהיה עולה בהם מאליה ולא יזדקקו עוד למוכיח ומעורר.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ב, עמוד 676)

וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֶּתִית לַמָּאֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (פרק כו, פסוק ב)
מִדְּלִיק עַד שֶׁתֵּהָא שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאֲלִיָּה (רש"י)

המנורה רומזת לעם ישראל. שכל אחד מאיתנו חננו ה' ובחר בו לשרת לפניו בקודש, וכמו הכהן

נחש או משיח?

הנחש מסמל את הגוף, ואילו הנשמה קשורה לעניין המשיח. הגורם לגלות הוא החטאים, שנובעים מכך שהגוף מתגבר על הנפש - ועל כן, סמל הגלות הוא הנחש. עבודתנו היא להגביר את הנפש על הגוף, ובכך לגלות את ה"משיח".

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך יא, עמוד 138)

וְעִשִּׂית חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב כְּמַעֲשֵׂה אֶפֶר תַּעֲשֶׂנּוּ, זֶהָב תְּכַלֵּת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ
(פרק כז, פסוק טו)

במילה "חשן" שני רמזים מנוגדים המופיעים בספרים הקדושים: "חשן" אותיות "נחש", ומצד שני "חשן" בגימטריה "משיח".

על מה הרעש?

המענה על כך: דורנו הוא הדור שלפני ביאת המשיח, שהוא כמו "שולי המעיל". בשולי מעילו של הכוהן הגדול היו פעמונים ורימונים, וכאשר היה נכנס הכוהן הגדול אל הקודש היה "נשמע קולו" דווקא, ללמדנו שהעבודה בעידן שבו אנו נמצאים צריכה להיעשות בקול רעש גדול.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך טז, עמוד 341)

וְהָיָה עַל אֹהֶל לְשֵׁרָת, וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבָאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצֵאתוֹ וְלֹא יָמוּת
(פרק כז, פסוק לה)

יש שואלים: אמת שהמצב הירוד של דורנו מחייב פעילות נמרצת בהרבצת התורה וחיזוק היהדות, אבל מניין לנו שעבודה זו צריכה להיעשות ב'קול רעש גדול'? מדוע נחוץ לצאת לרחוב ולהשמיע שם בקול רם על הנחת תפילין, מזוזות כשרות וכיוצא בזה?

להתבייש בפני ה'

אֹתוֹ עַל פִּתִּיל תַּכְלֵת - ההתבוננות הזו מעוררת את תחושת הקרבה של ה' אל האדם וממילא מתעוררת גם הבושה מפניו ותחושת יראה גדולה, ובזווה נאמר ש"תכלת" היא בחינת היראה.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, כרך ה, עמוד א'תשנ)

וְעִשִּׂית צִיצִי זָהָב טָהוֹר, וּפִתְחָת עָלָיו פִּתּוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לַה'. וְשָׂמַת אֹתוֹ עַל פִּתִּיל תְּכַלֵּת וְהָיָה עַל הַמִּצְנֶפֶת, אֶל מִלּוֹ פְּנֵי הַמִּצְנֶפֶת וְהָיָה
(פרק כז, פסוקים ז'-ד)

התורה רומזת לנו על מעלת הבושה מפני ה': **"ועשית ציצית"** - "ציץ" הוא מלשון ראייה והצצה, ובעבודת ה' זו ההתבוננות במציאות ה'. **"ושמת"**

להאיר את הנשמה ולהתחבר עם ה'

כשם שהדלקת המנורה הפיצה אור בכל העולם, כך גם הדלקת הנשמה באור המצוות צריכה להאיר את סביבתה, וכך גם עבודת הקטורת צריכה להשפיע על כל הסובבים.

הדלקת המנורה והקטרת הקטורת הן עבודות קודש שנעשו במשכן ובמקדש מדי יום ביומו, וזה למדנו כי שליחות זו בעבודתנו זמנה תמיד, בכל יום ויום ללא יוצא מהכלל.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשנ"ב, כרך ב, עמוד 323)

וְהִקְטִיר עָלָיו אֹהֶל קֹטֶרֶת סָמִים, בְּבֹקֶר בִּבְקָר בְּחִיטָיו אֶת הַנֵּחֹרֶת וְקִטְרֶיהָ
(פרק ל, פסוק ז)

פרשת תצווה נפתחת בציווי מעשה המנורה, ומסתיימת בציווי על עשיית הקטורת. יש קשר מיוחד בין שני הדברים, כפי שהם בעבודת ה': הדלקת המנורה בנפש האדם משמעותה הדלקת הנשמה והארתה בנר מצווה. גם עבודת הקטורת היא התחברות והתקשרות עם הקדוש ברוך הוא כאש בוערת.

עת לדעת

מבוסס על הספר 'עת לדעת', בהוצאת צעירי אגודת חב"ד מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

אירועים בדברי ימי חסידות חב"ד על-פי לוח השנה

1 אדר א

תשמ"ט

נפטר הרב החסיד ר' שמריהו גוראריה, הרש"ג - חתנו של אדמו"ר הריי"צ וגיסו של הרבי, בגיל תשעים ואחת, ונטמן בבית העלמין מונטיפיורי בניו יורק, ליד האוהל הקדוש.

בכל ימי השבעה, התפלל הרבי בדירתו של הרש"ג בקומה השלישית של 770. כמו כן הורה להדפיס מהדורה מיוחדת של ספר התניא לעילוי נשמתו בתוך השבעה.

בהתוועדות בשבת הרבי דיבר על הרש"ג ואמר שהוא זכה למלא את שליחותו של אדמו"ר הריי"צ בהפצת מעיינות החסידות.

ט אדר ב

ת"ש

ביום שני בשעה שש בערב, לאחר שנים עשר ימי הפלגה, עגנה בחופי ניו יורק האונייה שהביאה את אדמו"ר הריי"צ.

הירידה מהאונייה התאפשרה רק למוחרת בבוקר. באחת עשרה וחצי בבוקר, נכנס אדמו"ר הריי"צ יחד עם רעייתו ואימו לגבולות ארצות הברית על מנת להתיישב בה, וקבע את מושבו ברובע ברוקלין שבניו יורק.

אלפים הגיעו לקבל את פניו של אדמו"ר הריי"צ, בהם משלחות מטעם הארגונים היהודיים ומוסדות התורה בארצות הברית. כאשר ירד הרבי מהאונייה, פרץ הקהל בקריאות "שלום עליכם" ורבים בירכו ברכת "שהחיינו". באולם סמוך לרציף נערך טקס קבלת פנים, נציג מטעמו של ראש עיריית ניו יורק נשא דברי ברכה, והרבי

השיב בקצרה ובירך כל אחת מעשרות המשלחות שבאו לקבל את פניו.

לאחר מכן נסע אדמו"ר הריי"צ למלון גרייסטון שבמנהטן, שם השתכן בתקופה הראשונה לבואו לארצות הברית.

במסיבת קבלת פנים שנערכה לכבוד הרבי באותו היום, אמר: "תודה להשם יתברך על שהציל אותנו והוציאנו מן המיצר אל המרחב."

מאד מצער אותי להפריע את שמחת לבבם של כל הנוכחים ואת שמחת לבבי אני, אבל הכאב הגדול של אחינו ואחיותינו המתענים בלי רחמנות - אינו נותן לי מנוח. צעקתם-זעקתם של אחינו ואחיותינו, ובייחוד של תלמידי הרבים מהישיבות בפולין, מלווה אותי בכל מקום ובכל שעה, ואיני יכול לתת מנוח לנפשי עד שיעזור השם יתברך ויצילו אותם."

עוד באותו יום, ייסד אדמו"ר הריי"צ את ישיבת 'תומכי תמימים' בארצות הברית, בבית הכנסת "עונג שבת" בשכונת איסט פלטבוש בברוקלין.

וכך אמר: "אנו המהגרים - יותר נכון המובאים הנה - הובאנו לכאן לשם עבודה במסירות נפש, לעשות את אמריקה למקום תורה. יודע אני היטב אילו כוחות של מסירות נפש זקוקים לשם כך, אך בטוחני כי בזכות אבות קדושים נצליח במסירות הנפש שלנו לתורה ומצוות בדרכי החסידות... תלמידי הישיבה יאירו את הבתים היהודיים ויתנו הגבהת רוח לרבנים המקומיים שיתמסרו להרבצת התורה... מובטחני בזכות אבותי הקדושים כי תוך זמן קצר מאד תהא ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש לא רק הישיבה הגדולה והמסופעת במדינה, כי אם גם אור המאיר וכוח המעורר ומורה דרך ההתעסקות לרבנים וראשי הישיבות וה' יצליח לנו בגשמיות וברוחניות."

לביית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
 התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

תכנית חידוד
 לארץ הקודש
 35% הנחה
 לשנה
 הראשונה

JEM ישראלי < did.li/JEM-tv < 03-3883554

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
ב דבר אל־בני ישראל ויקחו־לי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי:
דבר אל־בני ישראל ויקחו־לי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי: מליל עם בני ישראל ויפרשון קדמי אפרשותא מן כל גבר דיתרעה לבה תסבון ית אפרשותי: ג וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: ודא אפרשותא דתסבון מנהון דחבא וכסףא ונחשא: ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועוים: ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועוים: ותכלא וארגנא וצבע זהורי ובוץ ומעזי: ה ועלית אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ועלית אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ומשכי דדכרי מסמקי ומשכי ססגונא ואצי שטין: ו שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: משחא לאנהרותא בוסמיא למשחא דרבותא ולקטרת בוסמיא: ז אבני־שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן: אבני־שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן: אבני בורלא ואבני אשלמותא לשקעא באפודא ובחושנא: ח ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ויעבדון קדמי מקדשא ואשרי שכנתי ביניהון: ט ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: כל די אנא מחזי יתך ית דמות משכנא וית דמות כל מנוהי וכן תעבדון: ס ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי רחבו קמתו: ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבו קמתו: ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי רחבו ארונא דאצי שטין תרתין אמין ופלגא ארפה ואמתא ופלגא פתיה ואמתא ופלגא רומה: י וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב: ותחפי יתה דהב דכי מגו ומברא תחפנה ותעבד עלוהי זיר דדהב סחור סחור: יב ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמתי ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמתי ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ותתיד לה ארבע עזקן דדהב ותמן על ארבע וזימה ותרתין עזקן על סטרה חד ותרתין עזקן על סטרה תניתא: יג ועשית כדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ועשית כדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ותעבד אריחי דאצי שטין ותחפי יתהון דהבא: יד והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: ותעל ית אריחא בעזקתא על סטרי ארונא למטל ית ארונא בהון: טו בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בעזקתא דארונא יהון אריחא לא יעדון מנה: טז ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ותמן בארונא ית סהדותא די אתן לך: שז ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה: ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
ב דבר אל־בני ישראל ויקחו־לי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי:
דבר אל־בני ישראל ויקחו־לי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי: מליל עם בני ישראל ויפרשון קדמי אפרשותא מן כל גבר דיתרעה לבה תסבון ית אפרשותי: ג וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: ודא אפרשותא דתסבון מנהון דחבא וכסףא ונחשא: ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועוים: ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועוים: ותכלא וארגנא וצבע זהורי ובוץ ומעזי: ה ועלית אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ועלית אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ומשכי דדכרי מסמקי ומשכי ססגונא ואצי שטין: ו שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: משחא לאנהרותא בוסמיא למשחא דרבותא ולקטרת בוסמיא: ז אבני־שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן: אבני־שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן: אבני בורלא ואבני אשלמותא לשקעא באפודא ובחושנא: ח ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ויעבדון קדמי מקדשא ואשרי שכנתי ביניהון: ט ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: כל די אנא מחזי יתך ית דמות משכנא וית דמות כל מנוהי וכן תעבדון: ס ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי רחבו קמתו: ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבו קמתו: ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי רחבו ארונא דאצי שטין תרתין אמין ופלגא ארפה ואמתא ופלגא פתיה ואמתא ופלגא רומה: י וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב: ותחפי יתה דהב דכי מגו ומברא תחפנה ותעבד עלוהי זיר דדהב סחור סחור: יב ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמתי ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמתי ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ותתיד לה ארבע עזקן דדהב ותמן על ארבע וזימה ותרתין עזקן על סטרה חד ותרתין עזקן על סטרה תניתא: יג ועשית כדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ועשית כדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ותעבד אריחי דאצי שטין ותחפי יתהון דהבא: יד והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: ותעל ית אריחא בעזקתא על סטרי ארונא למטל ית ארונא בהון: טו בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בעזקתא דארונא יהון אריחא לא יעדון מנה: טז ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ותמן בארונא ית סהדותא די אתן לך: שז ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה: ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:

אַפְקָד יִתֵּן לָוֶה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ כּ וְעִשִּׂיתָ שְׁלָחַן
 עֲצֵי שִׁטִּים אֲמָתִים אַרְבֹּו וְאִמָּה רַחְבּוֹ וְאִמָּה
 וַחֲצִי קָמָתוֹ: וְעִשִּׂיתָ שְׁלָחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמָתִים
 אַרְבֹּו וְאִמָּה רַחְבּוֹ וְאִמָּה וַחֲצִי קָמָתוֹ: וּמַעֲבָד
 פְּתוּרָא דְאֵעִי שְׁטִין תַּרְמִין אֲמִין אַרְבַּה וְאִמָּתָא
 פְּתִיָּה וְאִמָּתָא וּפְלָגָא רומָה: כו וְצִפִּיתָ אוֹתוֹ וְהָב
 מְהוֹר וְעִשִּׂיתָ לוֹ זֶר וְהָב סָבִיב: וְצִפִּיתָ אוֹתוֹ וְהָב
 מְהוֹר וְעִשִּׂיתָ לוֹ זֶר וְהָב סָבִיב: וּמַחְפִּי יִתֵּה דְהָב
 דְּכִי וּמַעֲבָד לֵה זִיר דְּדָהָב סְחוֹר סְחוֹר: כז וְעִשִּׂיתָ
 לוֹ מִסְגֶּרֶת מִפַּח סָבִיב וְעִשִּׂיתָ זֶרֶזְוֹהָב לְמִסְגֶּרְתּוֹ
 סָבִיב: וְעִשִּׂיתָ לוֹ מִסְגֶּרֶת מִפַּח סָבִיב וְעִשִּׂיתָ
 זֶרֶזְוֹהָב לְמִסְגֶּרְתּוֹ סָבִיב: וּמַעֲבָד לֵה גְדִנְפָא רומָה
 פִּשְׁפָּא סְחוֹר סְחוֹר וּמַעֲבָד זִיר דְּדָהָב לְגְדִנְפָה
 סְחוֹר סְחוֹר: כח וְעִשִּׂיתָ לוֹ אַרְבַּע מִבְּעָת וְהָב
 וְנִתְתָּ אֶת־הַמִּבְּעָת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר
 לְאַרְבַּע רִגְלָיו: וְעִשִּׂיתָ לוֹ אַרְבַּע מִבְּעָת וְהָב וְנִתְתָּ
 אֶת־הַמִּבְּעָת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע
 רִגְלָיו: וּמַעֲבָד לֵה אַרְבַּע עֶזְקָן דְּדָהָב וְתַמֵּן יִת
 עֶזְקָתָא עַל אַרְבַּע זִוְיָתָא דִּי לְאַרְבַּע רִגְלֵהּ:
 כט לְעִמָּת הַמִּסְגֶּרֶת תִּהְיִין הַמִּבְּעָת לְבָתִּים
 לְבָדִּים לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלָחַן: לְעִמָּת הַמִּסְגֶּרֶת
 תִּהְיִין הַמִּבְּעָת לְבָתִּים לְבָדִּים לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלָחַן:
 לְקַבֵּל גְּדִנְפָא יְהוֹנִן עֶזְקָתָא לְאַתְרָא לְאַרְיִחָא
 לְמַטֵּל יִת פְּתוּרָא: כח וְעִשִּׂיתָ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי
 שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אוֹתָם וְהָב וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשְּׁלָחַן:
 וְעִשִּׂיתָ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אוֹתָם וְהָב
 וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשְּׁלָחַן: וּמַעֲבָד יִת אַרְיִחָא דְאֵעִי
 שְׁטִין וּמַחְפִּי יִתְהוֹן דְּהָבָא וְיִהוֹן נְטִלִין בְּהוֹן יִת
 פְּתוּרָא: כח וְעִשִּׂיתָ קַעֲרָתָיו וְכַפְתָּיו וְקִשּׁוֹתָיו
 וּמִנְקִיָּתָיו אֲשֶׁר יִסֵּף בְּהוֹן וְהָב מְהוֹר תַּעֲשֶׂה
 אוֹתָם: וְעִשִּׂיתָ קַעֲרָתָיו וְכַפְתָּיו וְקִשּׁוֹתָיו וּמִנְקִיָּתָיו
 אֲשֶׁר יִסֵּף בְּהוֹן וְהָב מְהוֹר תַּעֲשֶׂה אוֹתָם: וּמַעֲבָד
 מְגִיסוּהִי וּבִזְכוּהִי וְקִסְוָתָהּ וּמְכִילָתָהּ דִּיתְנַסְפָּד בְּהוֹן
 דְּהָב דְּכִי מַעֲבָד יִתְהוֹן: ל וְנִתְתָּ עַל־הַשְּׁלָחַן לֶחֶם

וּמַעֲבָד כַּפְתָּא דְּדָהָב דְּכִי תַרְמִין אֲמִין וּפְלָגָא
 אַרְבַּה וְאִמָּתָא וּפְלָגָא פְּתִיָּה: יח וְעִשִּׂיתָ שְׁנִים
 בְּרָבִים וְהָב מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה אוֹתָם מִשְׁנֵי קִצּוֹת
 הַכַּפְתָּת: וְעִשִּׂיתָ שְׁנִים בְּרָבִים וְהָב מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה
 אוֹתָם מִשְׁנֵי קִצּוֹת הַכַּפְתָּת: וּמַעֲבָד תַּרְיִן כְּרוּבִין
 דְּדָהָב נְגִיד תַּעֲבָד יִתְהוֹן מִתַּרְיִן סְטָרִי כַּפְתָּא:
 יט וְעִשִּׂה כְּרוּב אֶחָד מִקְצֵה מוֹזָה וְכְרוּב־אֶחָד
 מִקְצֵה מוֹזָה מִן־הַכַּפְתָּת תַּעֲשֶׂה אוֹת־הַכְּרָבִים
 עַל־שְׁנֵי קִצּוֹתָיו: וְעִשִּׂה כְּרוּב אֶחָד מִקְצֵה מוֹזָה
 וְכְרוּב־אֶחָד מִקְצֵה מוֹזָה מִן־הַכַּפְתָּת תַּעֲשֶׂה אוֹת־
 הַכְּרָבִים עַל־שְׁנֵי קִצּוֹתָיו: וַעֲבָד כְּרוּבָא חַד
 מִסְטָרָא מִכָּא וְכְרוּבָא חַד מִסְטָרָא מִכָּא מִן
 כַּפְתָּא תַּעֲבָדוּן יִת כְּרוּבָא עַל תַּרְיִן סְטָרֵיהִי:
 כ והיו הכְּרָבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים
 בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְתָּת וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל־אֲחִיו
 אֶל־הַכַּפְתָּת יִהְיוּ פְּנֵי הַכְּרָבִים: והיו הכְּרָבִים
 פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְתָּת
 וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל־אֲחִיו אֶל־הַכַּפְתָּת יִהְיוּ פְּנֵי
 הַכְּרָבִים: וְיִהוֹן כְּרוּבָא פְּרִיסָן גְּדַפְיָהוֹן לְעֵלָא
 מְטִלִין בְּגַדְפִּיָּהוֹן עַל כַּפְתָּא וְאַפִּיָּהוֹן חַד לְקַבֵּל
 חַד לְקַבֵּל כַּפְתָּא יִהוֹן אַפִּי כְּרוּבָא: כא וְנִתְתָּ
 אֶת־הַכַּפְתָּת עַל־הָאָרֶן מִלְּמַעְלָה וְאַל־הָאָרֶן
 תִּתֵּן אֶת־הַעֲדָת אֲשֶׁר אִתָּן אֱלֹהִי: וְנִתְתָּ אֶת־
 הַכַּפְתָּת עַל־הָאָרֶן מִלְּמַעְלָה וְאַל־הָאָרֶן תִּתֵּן אֶת־
 הַעֲדָת אֲשֶׁר אִתָּן אֱלֹהִי: וְתַמֵּן יִת כַּפְתָּא עַל
 אַרְוֵנָא מִלְּעֵלָא וּבְאַרְוֵנָא תִּתֵּן יִת סִדְּהוּתָא דִּי אִתָּן
 לָךְ: כב וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וְדִבְרָתִי אִתָּךְ מַעַל
 הַכַּפְתָּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אָרֶז
 הַעֲדָת אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוָּה אוֹתָךְ אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וְדִבְרָתִי אִתָּךְ מַעַל
 הַכַּפְתָּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אָרֶז הַעֲדָת
 אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוָּה אוֹתָךְ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַזְמֵן
 מִיָּמִרִי לָךְ תַּמֵּן וְאַמְלִל עִמָּךְ מַעֲלִי כַּפְתָּא מִבֵּין
 תַּרְיִן כְּרוּבָא דִּי עַל אַרְוֵנָא דְּסִדְּהוּתָא יִת כָּל דִּי

פְּנִים לְפָנֵי תְּמִיד: וְנָתַתְּ עַל־הַשְּׁלֶחָן לֶחֶם פָּנִים
לְפָנֵי תְּמִיד: וְתָתַן עַל פֶּתוּרָא לֶחֶם אִפְיָא קֳדָמִי
תְּדִירָא: פ

שְׁלִישִׁי לֹא וְעִשִׂית מְנַת זֶהָב טָהוֹר מִקֶּשֶׁה
תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוּרָה יִרְכָּה וְקִנָּה גְּבִיעִיהַ כְּפֻתְרֶיהָ
וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנָּה יִהְיוּ: וְעִשִׂית מְנַת זֶהָב טָהוֹר
מִקֶּשֶׁה תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוּרָה יִרְכָּה וְקִנָּה גְּבִיעִיהַ
כְּפֻתְרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנָּה יִהְיוּ: וְתַעֲבֹד מִנְרֵתָא
דְּדָהָב דְּכִי נָגִיד תַּעֲבֹד מִנְרֵתָא שְׂדֵה וְקִנָּה
כְּלִידָהָא חֲזוּרָהָא וְשׁוֹשְׁנָהָא מִנָּה יִהְיוּ: לֹב וְשִׁשָּׁה
קָנִים יֵצְאוּ מִצִּדֵּיהַ שְׁלֹשָׁה א קָנֵי מְנֵרָה מִצִּדֵּיהַ
הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֵרָה מִצִּדֵּיהַ הַשֵּׁנִי: וְשִׁשָּׁה
קָנִים יֵצְאוּ מִצִּדֵּיהַ שְׁלֹשָׁה א קָנֵי מְנֵרָה מִצִּדֵּיהַ
הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֵרָה מִצִּדֵּיהַ הַשֵּׁנִי: וְשִׁתָּא
קָנִין נִפְקִין מִסְטָרָהָא תִּלְתָּא קָנֵי מִנְרֵתָא מִסְטָרָה
חַד וְתִלְתָּא קָנֵי מִנְרֵתָא מִסְטָרָה תִּנְיָנָא: לֹב שְׁלֹשָׁה
גְּבֻעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כְּפֻתֹר וּפְרָח
וְשְׁלֹשָׁה גְּבֻעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כְּפֻתֹר
וּפְרָח בֵּין לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֵּצְאוּ מִן־הַמְּנוּרָה:
שְׁלֹשָׁה גְּבֻעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כְּפֻתֹר וּפְרָח
וְשְׁלֹשָׁה גְּבֻעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כְּפֻתֹר
וּפְרָח בֵּין לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֵּצְאוּ מִן־הַמְּנוּרָה:
תִּלְתָּא כְּלִידִין מִצִּדֵּין בְּקִנָּא חַד חֲזוּר וְשׁוֹשֵׁן
וְתִלְתָּא כְּלִידִין מִצִּדֵּין בְּקִנָּא חַד חֲזוּר וְשׁוֹשֵׁן
בֵּין לְשִׁתָּא קָנִין דְּנִפְקִין מִן מִנְרֵתָא: לֹב וּבְמִנְרָה
אַרְבַּעָה גְּבֻעִים מְשֻׁקָּדִים כְּפֻתְרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ:
וּבְמִנְרָה אַרְבַּעָה גְּבֻעִים מְשֻׁקָּדִים כְּפֻתְרֶיהָ
וּפְרָחֶיהָ: וּבְמִנְרֵתָא אַרְבַּעָה כְּלִידִין מִצִּדֵּין
חֲזוּרָהָא וְשׁוֹשְׁנָהָא: לֹב וּכְפֻתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנָּה וּכְפֻתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה וּכְפֻתֹר
תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים
הַיֵּצְאוּ מִן־הַמְּנוּרָה: וּכְפֻתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנָּה וּכְפֻתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה וּכְפֻתֹר
תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֵּצְאוּ

מִן־הַמְּנוּרָה: וְחֲזוּר תַּחַת תְּרִין קָנִין מִנָּה וְחֲזוּר
תַּחַת תְּרִין קָנִין מִנָּה וְחֲזוּר תַּחַת תְּרִין קָנִין מִנָּה
לְשִׁתָּא קָנִין דְּנִפְקִין מִן מִנְרֵתָא: לֹב כְּפֻתְרֶיהָ
וְקִנָּתָם מִמֶּנָּה יִהְיוּ כְּלָה מִקֶּשֶׁה אַחַת זֶהָב
טָהוֹר: כְּפֻתְרֵיהֶם וְקִנָּתָם מִמֶּנָּה יִהְיוּ כְּלָה מִקֶּשֶׁה
אַחַת זֶהָב טָהוֹר: חֲזוּרֵיהוֹן וְקִנָּהוֹן מִנָּה יִהְיוּ
כְּלָה נָגִידָא חֲדָא דְּדָהָב דְּכִי: לֹב וְעִשִׂית אֶת־
נִרְתִּיהַ שְׁבַעָה וְהִעֲלָה אֶת־נִרְתִּיהַ וְהָאִיר עַל־
עֵבֶר פָּנֶיהָ: וְעִשִׂית אֶת־נִרְתִּיהַ שְׁבַעָה וְהִעֲלָה
אֶת־נִרְתִּיהַ וְהָאִיר עַל־עֵבֶר פָּנֶיהָ: וְתַעֲבֹד יֵת
בּוֹצִינָהָא שְׁבַעָה וְתִדְלַק יֵת בּוֹצִינָהָא וְיִהְיוּ
מִנְהִרִין עַל קָבֵל אִפְיָא: לֹב וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחַתְרֵיהָ
זֶהָב טָהוֹר: וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחַתְרֵיהָ זֶהָב טָהוֹר:
וְצִבְתָּהָא וּמִחַתְיָתָהָא דְּדָהָב דְּכִי: לֹב כֶּכֶר זֶהָב
טָהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֶת כָּל־הַכֶּלִים הָאֵלֶּה: כֶּכֶר
זֶהָב טָהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֶת כָּל־הַכֶּלִים הָאֵלֶּה:
כֶּכֶרָא דְּדָהָב דְּכִי יַעֲבֹד יֵתָּה יֵת כָּל מִנְיָא הָאֵלִין:
מ וְרָאָה וְעִשָּׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר־אַתָּה מְרָאָה
בְּהָר: וְרָאָה וְעִשָּׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר־אַתָּה מְרָאָה
בְּהָר: וְחֲזִי וְעֹבֵד כְּדִמוּתָהוֹן דָּאָתָּה מִתְחֲזִי
בְּטוּרָא: ס א וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֵשֶׂר יָרִיעַת
שֵׁשׁ מִשְׁזוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתִלְעַת שְׁנֵי כְּרֻבִים
מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה
עֵשֶׂר יָרִיעַת שֵׁשׁ מִשְׁזוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתִלְעַת
שְׁנֵי כְּרֻבִים מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְיֵת
מִשְׁכָּנָא תַּעֲבֹד עֵשֶׂר יָרִיעַת דְּבוּץ שְׁזִיר וְתַכְלָא
וְאַרְגָּמָא וְצִבְעָה זְהוּרִי צוּרֵת כְּרוּבִין עוֹבֵד אֲמֵן
תַּעֲבֹד יֵתָּהוֹן: כ אֲרֹךְ א הִירִיעָה הָאֶחָת שְׁמֹנֶה
וְעֶשְׂרִים בָּאָמָה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאָמָה הִירִיעָה
הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל־הִירִיעַת: אֲרֹךְ א הִירִיעָה
הָאֶחָת שְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים בָּאָמָה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאָמָה
הִירִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל־הִירִיעַת: אֲרֹכָא
דִּירִיעָתָא חֲדָא עֶשְׂרִין וְתִמְגִּי אֲמִין וּפּוֹתִיָא אַרְבַּע
אֲמִין דִּירִיעָתָא חֲדָא מִשְׁחָתָא חֲדָא לְכָל יָרִיעָתָא:

ג חמש היריעות תהיון חֲבֵרֶת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ
וּחֲמִשָּׁ יָרִיעֵת חֲבֵרֶת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשָּׁ
הִירִיעֵת תִּהְיוּן חֲבֵרֶת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ וּחֲמִשָּׁ
יָרִיעֵת חֲבֵרֶת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשָּׁ יָרִיעֵן יִהְיוּן
מִלִּפְּנֵי חֲדָא עִם חֲדָא וּחֲמִשָּׁ יָרִיעֵן מִלִּפְּנֵי חֲדָא
עִם חֲדָא: וְעָשִׂיתָ לָלֶאֱת תְּכַלֵּת עַל שַׁפַּת
הִירִיעָה הָאֶחָת מִקְצָה בַּחֲבֵרֶת וְכֵן תַּעֲשֶׂה
בְּשַׁפַּת הִירִיעָה הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת:
וְעָשִׂיתָ לָלֶאֱת תְּכַלֵּת עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הָאֶחָת
מִקְצָה בַּחֲבֵרֶת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשַׁפַּת הִירִיעָה
הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת: וּתַעֲבֹד עֲנוּבִין
דְּתַכְלֵא עַל שַׁפַּת דִּירִיעָתָא חֲדָא מִסְטָרָא בֵּית
לוּפִי וְכֵן תַּעֲבֹד בְּשַׁפַּת דִּירִיעָתָא בְּסִטְרָא דְּבֵית
לוּפִי תִּנְיָתָא: ה חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בִּירִיעָה
הָאֶחָת וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בְּקִצָּה הִירִיעָה
אֲשֶׁר בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת מִקְבִּילַת הַלָּלֶאֱת אִשָּׁה
אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בִּירִיעָה
הָאֶחָת וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בְּקִצָּה הִירִיעָה
אֲשֶׁר בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת מִקְבִּילַת הַלָּלֶאֱת אִשָּׁה
אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשִּׁין עֲנוּבִין תַּעֲבֹד בִּירִיעָתָא חֲדָא
וּחֲמִשִּׁין עֲנוּבִין תַּעֲבֹד בְּסִטְרָא דִּירִיעָתָא דְּבֵית
לוּפִי תִּנְיָא מְכוּנָן עֲנוּבִיא חֲדָא לִקְבֵּל חֲדָא:
וְעָשִׂיתָ חֲמִשִּׁים קֶרְסִי זָהָב וַחֲבֵרְתָּ אֹתָּ
הִירִיעֵת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ בְּקֶרְסִים וְהָיָה
הַמִּשְׁכָּן אֶחָד: וְעָשִׂיתָ חֲמִשִּׁים קֶרְסִי זָהָב וַחֲבֵרְתָּ
אֶת־הִירִיעֵת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ בְּקֶרְסִים וְהָיָה
הַמִּשְׁכָּן אֶחָד: וּתַעֲבֹד חֲמִשִּׁין פּוֹרְפִין דְּדָהָב
וּתְלַפֵּף יָת יָרִיעָתָא חֲדָא עִם חֲדָא בְּפוֹרְפִיא וְהָיָה
מִשְׁכָּנָא חָד: וְעָשִׂיתָ יָרִיעֵת עֲזִים לְאֹהֶל עַל־
הַמִּשְׁכָּן עֲשִׂיתָ עֲשָׂרָה יָרִיעֵת תַּעֲשֶׂה אֹתָם:
וְעָשִׂיתָ יָרִיעֵת עֲזִים לְאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן עֲשִׂיתָ
עֲשָׂרָה יָרִיעֵת תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וּתַעֲבֹד יָרִיעֵן מַעֲזִי
לְפָרָסָא עַל מִשְׁכָּנָא חֲדָא עֶסְרִי יָרִיעֵן תַּעֲבֹד
יְתֵהוּן: ה אָרְדָּה הִירִיעָה הָאֶחָת שְׁלִשִּׁים בָּאֲמָה

וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאֲמָה הִירִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת
לְעֲשִׂיתָ עֲשָׂרָה יָרִיעֵת: אָרְדָּה הִירִיעָה הָאֶחָת
שְׁלִשִּׁים בָּאֲמָה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאֲמָה הִירִיעָה
הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת לְעֲשִׂיתָ עֲשָׂרָה יָרִיעֵת: אַרְבָּא
דִּירִיעָתָא חֲדָא תִּלְתִּין אֲמִין וּפּוֹתִיָא אַרְבַּע אֲמִין
דִּירִיעָתָא חֲדָא מִשְׁחָתָא חֲדָא לְחֲדָא עֶסְרִי יָרִיעֵן:
וַחֲבֵרְתָּ אֶת־חֲמִשָּׁ הִירִיעֵת לְבָד וְאֶת־שֵׁשׁ
הִירִיעֵת לְבָד וּכְפַלְתָּ אֶת־הִירִיעָה הַשְּׁשִׁית
אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל: וַחֲבֵרְתָּ אֶת־חֲמִשָּׁ הִירִיעֵת
לְבָד וְאֶת־שֵׁשׁ הִירִיעֵת לְבָד וּכְפַלְתָּ אֶת־הִירִיעָה
הַשְּׁשִׁית אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל: וּתְלַפֵּף יָת חֲמִשָּׁ
יָרִיעֵן לְחֹד וְיָת שֵׁת יָרִיעֵן לְחֹד וְתִיעֲנוֹף יָת
יָרִיעָתָא שְׁתִּיתָא לִקְבֵּל אֲפִי מִשְׁכָּנָא: וְעָשִׂיתָ
חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הָאֶחָת
הַקִּיצוֹנָה בַּחֲבֵרֶת וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת עַל שַׁפַּת
הִירִיעָה הַחֲבֵרֶת הַשְּׁנִיָּת: וְעָשִׂיתָ חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת
עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הָאֶחָת הַקִּיצוֹנָה בַּחֲבֵרֶת
וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הַחֲבֵרֶת
הַשְּׁנִיָּת: וּתַעֲבֹד חֲמִשִּׁין עֲנוּבִין עַל שַׁפַּתָא
דִּירִיעָתָא חֲדָא בְּסִטְרָא בֵּית לוּפִי וּחֲמִשִּׁין עֲנוּבִין
עַל שַׁפַּתָא דִּירִיעָתָא דְּבֵית לוּפִי תִּנְיָתָא:
י וְעָשִׂיתָ קֶרְסִי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים וַחֲבֵרְתָּ אֹתָּ
הַקֶּרְסִים בְּלָלֶאֱת וַחֲבֵרְתָּ אֶת־הָאֹהֶל וְהָיָה
אֶחָד: וְעָשִׂיתָ קֶרְסִי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים וַחֲבֵרְתָּ
אֶת־הַקֶּרְסִים בְּלָלֶאֱת וַחֲבֵרְתָּ אֶת־הָאֹהֶל וְהָיָה
אֶחָד: וּתַעֲבֹד פּוֹרְפִין דְּנְחֹשָׁא חֲמִשִּׁין וּתַעֲלִיל יָת
פוֹרְפִיא בְּעֲנוּבִיא וּתְלַפֵּף יָת מִשְׁכָּנָא וְהָיָה חָד:
יב וְכִרְחַל הָעֲדָף בִּירִיעֵת הָאֹהֶל חֲצִי הִירִיעָה
הָעֲדָפֶת תִּסְרָח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְכִרְחַל הָעֲדָף
בִּירִיעֵת הָאֹהֶל חֲצִי הִירִיעָה הָעֲדָפֶת תִּסְרָח עַל
אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְסִרְחָא דִּיתִירָא בִּירִיעֵת מִשְׁכָּנָא
פְּלָגוֹת יָרִיעָתָא דִּיתִירָא תִּסְרָח עַל אַחֲרֵי מִשְׁכָּנָא:
יג וְהָאֲמָה מִזֶּה וְהָאֲמָה מִזֶּה בְּעֲדָף בָּאָרְדָּה
יָרִיעֵת הָאֹהֶל יִהְיֶה סָרוּחַ עַל־צִדֵּי הַמִּשְׁכָּן מִזֶּה

וּמִזֶּה לְכַפֹּתוֹ: וְהָאֵמָּה מִזֶּה וְהָאֵמָּה מִזֶּה בְּעֶדְף
בְּאֶרֶץ יִרְעֵת הָאֵהָל יִהְיֶה סְרוּחַ עַל־צִדֵי הַמִּשְׁכָּן
מִזֶּה וּמִזֶּה לְכַפֹּתוֹ: וְאִמָּתָא מִכָּא וְאִמָּתָא מִכָּא
בְּדִנְיָרָא בְּאֶרְכָּא יִרְעֵתָא דְּמִשְׁכָּנָא יְהִי סְרִיחַ עַל
סְטְרֵי מִשְׁכָּנָא מִכָּא וּמִכָּא לְכַסְיוּתָהּ: י' וְעִשִׂית
מִכְסֶּה לְאֵהָל עֶרְת אֵילִם מְאֻדָּמִים וּמִכְסֶּה
עֶרְת תַּחֲשִׁים מְלֻמָּעֵלָה: וְעִשִׂית מִכְסֶּה לְאֵהָל
עֶרְת אֵילִם מְאֻדָּמִים וּמִכְסֶּה עֶרְת תַּחֲשִׁים
מְלֻמָּעֵלָה: וְתַעֲבֹד חוּפָאָה לְפָרְסָא מִשְׁכֵּי דְדִכְרֵי
מִסְמָקֵי וְחוּפָאָה מִשְׁכֵּי דְסַגּוּנָא מְלַעֲלָא: פ

רבינו טו' וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטִּים
עֲמֻדִים: וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים לְמִשְ�כָּן עֲצֵי שִׁטִּים
עֲמֻדִים: וְתַעֲבֹד יֵת דְּפִיָּא לְמִשְׁכָּנָא דְּאֻרֵּי שִׁטִּין
קִימִין: טו' עֶשֶׂר אַמּוֹת אֶרֶץ הַקֶּרֶשׁ וְאַמָּה וְחֻצֵּי
הָאֵמָּה רֹחַב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: עֶשֶׂר אַמּוֹת אֶרֶץ
הַקֶּרֶשׁ וְאַמָּה וְחֻצֵּי הָאֵמָּה רֹחַב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד:
עֶשֶׂר אַמִּין אֶרְכָּא דְדָפָא וְאַמָּתָא וּפְלָגוֹת אַמָּתָא
פּוֹתִיָּא דְדָפָא חָד: י' שְׁתֵּי יָדוֹת לְקֶרֶשׁ הָאֶחָד
מִשְׁלֹכֶת אִשָּׁה אֶל־אַחֲתָהּ בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קֶרֶשִׁי
הַמִּשְׁכָּן: שְׁתֵּי יָדוֹת לְקֶרֶשׁ הָאֶחָד מִשְׁלֹכֶת אִשָּׁה
אֶל־אַחֲתָהּ בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קֶרֶשִׁי הַמִּשְׁכָּן: תְּרִיתִין
צִירִין לְדָפָא חָד מִשְׁלָבִין חָדָא לְקַבֵּל חָדָא בֵּן תַּעֲבֹד
לְכָל דְּפִי מִשְׁכָּנָא: י"ה וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים
לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ לְפָאת נִגְבָּה תִּימָנָה:
וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ לְפָאת
נִגְבָּה תִּימָנָה: וְתַעֲבֹד יֵת דְּפִיָּא לְמִשְׁכָּנָא עֶסְרִין
דְּפִין לְרוּחַ עֶבֶר דְּרוּמָא: יז וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־כֶסֶף
תַּעֲשֶׂה תַּחַת עֲשָׂרִים הַקֶּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו: וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־כֶסֶף
תַּעֲשֶׂה תַּחַת עֲשָׂרִים הַקֶּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו: וְאַרְבָּעִין סְמִכִין דְּכֶסֶף
תַּעֲבֹד תַּחַת עֶסְרִין דְּפִין תְּרִין סְמִכִין תַּחַת דָּפָא

חָד לְתְּרִין צִידוּהֵי וְתְּרִין סְמִכִין תַּחַת דָּפָא חָד
לְתְּרִין צִידוּהֵי: כ' וְלַצֵּלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית לְפָאת
צָפוֹן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ: וְלַצֵּלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית לְפָאת
צָפוֹן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ: וְלִסְטֵר מִשְׁכָּנָא תַּנְיָתָא לְרוּחַ
צָפוֹנָא עֶסְרִין דְּפִין: כא וְאַרְבָּעִים אֲדָנִים כֶּסֶף
שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים
תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְאַרְבָּעִים אֲדָנִים כֶּסֶף שְׁנֵי
אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְאַרְבָּעִין סְמִכִיהוֹן דְּכֶסֶף תְּרִין
סְמִכִין תַּחַת דָּפָא חָד וְתְּרִין סְמִכִין תַּחַת דָּפָא
חָד: כב וְלִירְכָתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קֶרְשִׁים: וְלִירְכָתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קֶרְשִׁים: וְלִסְפֵּי מִשְׁכָּנָא מַעֲרָבָא תַּעֲבֹד שְׁתָּא
דְּפִין: כג וְשְׁנֵי קֶרְשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמַקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
בִּירְכָתִים: וְשְׁנֵי קֶרְשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמַקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
בִּירְכָתִים: וְתְּרִין דְּפִין תַּעֲבֹד לְזוּיָת מִשְׁכָּנָא
בְּסוּפִיהוֹן: כד וְיִהְיוּ תַאמָם מְלֻמָּטָה וְיִחָדּוּ יִהְיוּ
תַמִּים עַל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַטַּבַּעַת הָאֶחָת בֵּן יִהְיֶה
לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמַּקְצַעַת יִהְיוּ: וְיִהְיוּ תַאמָם
מְלֻמָּטָה וְיִחָדּוּ יִהְיוּ תַמִּים עַל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַטַּבַּעַת
הָאֶחָת בֵּן יִהְיֶה לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמַּקְצַעַת יִהְיוּ:
וְיִהְיוּ מְכֻנִּין מְלַע וּכְתָדָא יִהְיוּ מְכֻנִּין עַל רִישָׁה
לְעֻזָּתָא חָדָא בֵּן יְהִי לְתַרְוִיהוֹן לְתְּרִין וְזֶה יִהְיוּ:
כה וְהִיוּ שְׁמֹנֶה קֶרְשִׁים וְאַדְנִיָּהֶם כֶּסֶף שִׁשָּׁה
עֶשֶׂר אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד
וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְהִיוּ שְׁמֹנֶה
קֶרְשִׁים וְאַדְנִיָּהֶם כֶּסֶף שִׁשָּׁה עֶשֶׂר אֲדָנִים שְׁנֵי
אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְיִהְיוּ תַמְנִיָּא דְּפִין וְסְמִכִיהוֹן
דְּכֶסֶף שְׁתָּא עֶשֶׂר סְמִכִין תְּרִין סְמִכִין תַּחַת דָּפָא
חָד וְתְּרִין סְמִכִין תַּחַת דָּפָא חָד: כו וְעִשִׂית
בְּרִיחַם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקֶרְשֵׁי צֵלַע־הַמִּשְׁכָּן
הָאֶחָד: וְעִשִׂית בְּרִיחַם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקֶרְשֵׁי
צֵלַע־הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד: וְתַעֲבֹד עֲבָרֵי דְאֻרֵּי שִׁטִּין

חֲמִשָּׁה לְדָפִי סֹטֵר מִשְׁכָּנָא חָד: כו וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צִלְעֵי־הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צִלְעֵי הַמִּשְׁכָּן לִירְכָתִים יָמָּה: וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צִלְעֵי־הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צִלְעֵי הַמִּשְׁכָּן לִירְכָתִים יָמָּה: וְחִמְשָׁה עֶבְרִין לְדָפִי סֹטֵר מִשְׁכָּנָא תְּנִיחָא וְחִמְשָׁה עֶבְרִין לְדָפִי סֹטֵר מִשְׁכָּנָא לְסוּפִיָּהוּן מִעֲרָבָא: כח וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכָן בְּתוֹךְ הַקִּרְשִׁים מִבֶּרֶחַ מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה: וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכָן בְּתוֹךְ הַקִּרְשִׁים מִבֶּרֶחַ מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה: וְעִבְרָא מְצִיעָאָה בְּגוּ דְּפִיא מַעֲבָר מִן סִיפֵי לְסִיפֵי: כט וְאֶת־הַקִּרְשִׁים תַּצְפֶּה זָהָב וְאֶת־טַבַּעְתֵּיהֶם תַּעֲשֶׂה זָהָב בָּתִּים לְבְּרִיחִים וְצִפִּית אֶת־הַבְּרִיחִים זָהָב: וְאֶת־הַקִּרְשִׁים תַּצְפֶּה זָהָב וְאֶת־טַבַּעְתֵּיהֶם תַּעֲשֶׂה זָהָב בָּתִּים לְבְּרִיחִים וְצִפִּית אֶת־הַבְּרִיחִים זָהָב: וְיֵת דְּפִיא תַּחֲפִי דְּהָבָא וְיֵת עֲזַמְתָּהוּן תַּעֲבֹד דְּהָבָא אֶתְרָא לְעִבְרָיא וְתַחֲפִי יֵת עִבְרָיא דְּהָבָא: לו וְהַקְּמֹת אֶת־הַמִּשְׁכָּן כְּמִשְׁפָּטוֹ אֲשֶׁר הָרְאִיתָ בְּהָר: וְהַקְּמֹת אֶת־הַמִּשְׁכָּן כְּמִשְׁפָּטוֹ אֲשֶׁר הָרְאִיתָ בְּהָר: וְיִתְקִים יֵת מִשְׁכָּנָא כְּהַלְכָתָהּ דִּי אֶתְחַזִּיתָא בְּטוֹרָא: ס

חֲמִישִׁי א לא וְעִשִּׂית פֶּרֶכֶת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב יַעֲשֶׂה אֹתָהּ פְּרָכִים: וְעִשִּׂית פֶּרֶכֶת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב יַעֲשֶׂה אֹתָהּ פְּרָכִים: וְתַעֲבֹד פֶּרֶכְתָּא תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָנָא וְצִבְעֵי זָהָרִי וְזָהָרִי שְׁזִיר עוֹבֵד אָמֵן יַעֲבֹד יֵתָּה צוֹרֵת פְּרוּבִין: לב וְנִתְתָּה אֹתָהּ עַל־אַרְבָּעָה עֲמֻדֵי שָׁטִים מִצָּפִים זָהָב וְוִיחֶם זָהָב עַל־אַרְבָּעָה אֲדָנִי־כֶסֶף: וְנִתְתָּה אֹתָהּ עַל־אַרְבָּעָה עֲמֻדֵי שָׁטִים מִצָּפִים זָהָב וְוִיחֶם זָהָב עַל־אַרְבָּעָה אֲדָנִי־כֶסֶף: וְתִתֵּן יֵתָּה עַל אַרְבָּעָה עֲמֻדֵי שָׁטִין מִחֲפֵי דְּהָבָא וְוִיחֶוֹן דְּהָבָא עַל אַרְבָּעָה סְמְכֵי דְּכֶסֶף: לד וְנִתְתָּה אֶת־הַפֶּרֶכֶת תַּחַת הַקֶּרְסִים וְהִבֵּאתָ שָׁמָּה מִבֵּית

לְפֶרֶכֶת אֶת אֲרוֹן הָעֵדוּת וְהִבְדִּילָהּ הַפֶּרֶכֶת לָכֶם בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים: וְנִתְתָּה אֶת־הַפֶּרֶכֶת תַּחַת הַקֶּרְסִים וְהִבֵּאתָ שָׁמָּה מִבֵּית לְפֶרֶכֶת אֶת אֲרוֹן הָעֵדוּת וְהִבְדִּילָהּ הַפֶּרֶכֶת לָכֶם בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים: וְתִתֵּן יֵת פֶּרֶכְתָּא תַּחַת פּוֹרְפִיא וְתַעַל תַּמָּן מִגּוֹ לְפֶרֶכְתָּא יֵת אֲרוֹנָא דְּסִהְדוּתָא וְתַפְרֵשׁ פֶּרֶכְתָּא לְכוֹן בֵּין קוֹדֶשָׁא וּבֵין קֹדֶשׁ קוֹדְשִׁיא: לה וְנִתְתָּ אֶת־הַכִּפֹּרֶת עַל אֲרוֹן הָעֵדוּת בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים: וְנִתְתָּ אֶת־הַכִּפֹּרֶת עַל אֲרוֹן הָעֵדוּת בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים: וְתִתֵּן יֵת פֶּרֶכְתָּא עַל אֲרוֹנָא דְּסִהְדוּתָא בְּקֹדֶשׁ קוֹדְשִׁיא: לו וְשָׁמַתְּ אֶת־הַשְּׁלָחַן מִחוּץ לְפֶרֶכֶת וְאֶת־הַמִּנְחָה נֶכַח הַשְּׁלָחַן עַל צִלְעֵי הַמִּשְׁכָּן תִּימְנָה וְהַשְּׁלָחַן תֵּתֵן עַל־צִלְעֵי צָפוֹן: וְשָׁמַתְּ אֶת־הַשְּׁלָחַן מִחוּץ לְפֶרֶכֶת וְאֶת־הַמִּנְחָה נֶכַח הַשְּׁלָחַן עַל צִלְעֵי הַמִּשְׁכָּן תִּימְנָה וְהַשְּׁלָחַן תֵּתֵן עַל־צִלְעֵי צָפוֹן: וְתִשְׁוִי יֵת פֶּתוּרָא מִבְּרָא לְפֶרֶכְתָּא וְיֵת מִנְרֵתָא לְקַבֵּל פֶּתוּרָא עַל צִדָּא דְּמִשְׁכָּנָא דְּרוּמָא וּפֶתוּרָא תֵּתֵן עַל סֹטֵר צָפוֹנָא: לו וְעִשִּׂית מִסָּד לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר מַעֲשֶׂה רָקִם: וְעִשִּׂית מִסָּד לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר מַעֲשֶׂה רָקִם: וְתַעֲבֹד פֶּרֶסָא לְתֹרַע מִשְׁכָּנָא תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָנָא וְצִבְעֵי זָהָרִי וְזָהָרִי שְׁזִיר עוֹבֵד צִיר: לו וְעִשִּׂית לְמִסָּד חֲמִשָּׁה עֲמֻדֵי שָׁטִים וְצִפִּית אֹתָם זָהָב וְוִיחֶם זָהָב וְצִקִּית לָהֶם חֲמִשָּׁה אֲדָנִי נְחֹשֶׁת: וְעִשִּׂית לְמִסָּד חֲמִשָּׁה עֲמֻדֵי שָׁטִים וְצִפִּית אֹתָם זָהָב וְוִיחֶם זָהָב וְצִקִּית לָהֶם חֲמִשָּׁה אֲדָנִי נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד לְפֶרֶסָא חֲמִשָּׁה עֲמֻדֵי שָׁטִין וְתַחֲפִי יֵתָּהוּן דְּהָבָא וְוִיחֶוֹן דְּהָבָא וְתִתִּיד לָהוּן חֲמִשָּׁה סְמְכֵי נְחֹשָׁא: ס

שִׁישִׁי א וְעִשִּׂית אֶת־הַמִּזְבֵּחַ עֲצֵי שָׁטִים חֲמִשָּׁה אַמּוֹת אֶרְךָ וְחֲמִשָּׁה אַמּוֹת רָחֵב רִבּוּעַ יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשָׁלֹשׁ אַמּוֹת קָמְתוֹ: וְעִשִּׂית אֶת־הַמִּזְבֵּחַ עֲצֵי שָׁטִים חֲמִשָּׁה אַמּוֹת אֶרְךָ וְחֲמִשָּׁה אַמּוֹת רָחֵב

רְבוּעַ יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁלֹּשׁ אַמּוֹת קָמָתוֹ: וְתַעֲבֹד
 יֵת מִדְּבָחָא דְאֵעִי שְׁטִין חֲמֵשׁ אַרְבָּא וְחֲמֵשׁ
 אַמִּין פּוֹתִיא מְרַבַּע יִהְיֶה מִדְּבָחָא וְתִלְתַּת אַמִּין
 רוּמָה: **ב** וְעִשִׂיתָ קִרְנָתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֵיתָיו מִמֶּנּוּ
 תִּהְיֶינָה קִרְנָתָיו וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: וְעִשִׂיתָ
 קִרְנָתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֵיתָיו מִמֶּנּוּ תִּהְיֶינָה קִרְנָתָיו
 וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד קִרְנוֹהִי עַל אַרְבַּע
 זְרוֹתֶיהָ מִגֹּה תִּהְיוּן קִרְנוֹהִי וְתַחֲפִי יָתָה נְחֹשֶׁא:
ג וְעִשִׂיתָ פִּירְתָיו לְדָשָׁנוּ וְעֵינֹי וּמִזְרְקָתָיו
 וּמִזְלָגָתָיו וּמִחֲתָתָיו לְכָל־כֵּלָיו תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת:
 וְעִשִׂיתָ פִּירְתָיו לְדָשָׁנוּ וְעֵינֹי וּמִזְרְקָתָיו וּמִזְלָגָתָיו
 וּמִחֲתָתָיו לְכָל־כֵּלָיו תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד
 פִּסְכַּתְרוֹתֶיהָ לְמִסְפֵּי קֶטֶמָה וּמִגְרוּפֶתָהּ וּמִזְרְקָתָהּ
 וְצִנּוֹרֶתָהּ וּמִחֲתָתָהּ לְכָל מְנוּהִי תַעֲבֹד נְחֹשֶׁא:
ד וְעִשִׂיתָ לוֹ מִכְבָּר מַעֲשֶׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת וְעִשִׂיתָ
 עֲלֶיהָ רִשֶׁת אַרְבַּע טַבַּעַת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע
 קְצוֹתָיו: וְעִשִׂיתָ לוֹ מִכְבָּר מַעֲשֶׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת
 וְעִשִׂיתָ עֲלֶיהָ רִשֶׁת אַרְבַּע טַבַּעַת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע
 קְצוֹתָיו: וְתַעֲבֹד לָהּ סֶרְדָּא עוֹבֵד מִצְדָּתָא דְנְחֹשָׂא
 וְתַעֲבֹד עַל מִצְדָּתָא אַרְבַּע עֶזְקָן דְנְחֹשָׂא עַל אַרְבַּע
 סִטְרוֹהִי: **ה** וְנִתְתָּה אֹתָהּ תַּחַת כְּרֹכַב הַמִּזְבֵּחַ
 מִלְּמַטָּה וְהִיתָה הָרִשֶׁת עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ: וְנִתְתָּה
 אֹתָהּ תַּחַת כְּרֹכַב הַמִּזְבֵּחַ מִלְּמַטָּה וְהִיתָה הָרִשֶׁת
 עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ: וְתַתָּה יָתָה תַּחֲתֹת סוֹכְבֵי מִדְּבָחָא
 מִלְרַע וְתִהְיֶה מִצְדָּתָא עַד פִּלְגוֹת מִדְּבָחָא: **ו** וְעִשִׂיתָ
 בָּדִים לְמִזְבֵּחַ בָּדִי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם
 נְחֹשֶׁת: וְעִשִׂיתָ בָּדִים לְמִזְבֵּחַ בָּדִי עֲצֵי שִׁטִּים
 וְצִפִּיתָ אֹתָם נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד אֲרִיחָא לְמִדְּבָחָא
 אֲרִיחִי דְאֵעִי שְׁטִין וְתַחֲפִי יִתְהוֹן נְחֹשֶׁא: **ז** וְהוּבָא
 אֶת־בְּדִיו בַּטַּבַּעַת וְהָיוּ הַבָּדִים עַל־שְׁתֵּי צִלְעֹת
 הַמִּזְבֵּחַ בִּשְׂאֵת אֹתוֹ: וְהוּבָא אֶת־בְּדִיו בַּטַּבַּעַת
 וְהָיוּ הַבָּדִים עַל־שְׁתֵּי צִלְעֹת הַמִּזְבֵּחַ בִּשְׂאֵת אֹתוֹ:
 וְיַעַל יֵת אֲרִיחֹהִי בַעֲזָקְתָּא וְיִהְיוּ אֲרִיחָא עַל
 תְּרִין סִטְרֵי מִדְּבָחָא בְּמִשְׁטֹל יָתָה: **ח** נָכוֹב לָחַת

תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כְּאִשֹּׁר הָרָאָה אֶתְּךָ בְּהָר כֵּן יַעֲשֹׂו:
 נָכוֹב לָחַת תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כְּאִשֹּׁר הָרָאָה אֶתְּךָ בְּהָר כֵּן
 יַעֲשֹׂו: חֲלִיל לַחַיִּי תַעֲבֹד יָתָה כְּמָא דִּי אַחְזִי יָתָךְ
 בְּטוֹרָא כֵּן יַעֲבֹדוּן: **ס**

שְׁבִיעִי **ט** וְעִשִׂיתָ אֶת חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן לְפָתָה נֹגֵב־
 תִּימָנָה קִלְעִים לְחֲצֵר שֵׁשׁ מִשְׁזֹר מֵאָה בָּאֵמָה
 אֶרְךְ לְפָתָה הָאַחַת: וְעִשִׂיתָ אֶת חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן
 לְפָתָה נֹגֵב־תִּימָנָה קִלְעִים לְחֲצֵר שֵׁשׁ מִשְׁזֹר מֵאָה
 בָּאֵמָה אֶרְךְ לְפָתָה הָאַחַת: וְתַעֲבֹד יֵת דִּרְת
 מִשְׁכָּנָא לְרוּחַ עֶבֶר דְּרוּמָא סְרָדִין לְדִרְתָּא דְּבוּץ
 שְׂזִיר מֵאָה בְּאִמִּין אַרְבָּא לְעֶבֶר חָד: **י** וְעִמְדוֹי
 עֲשִׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂרִים נְחֹשֶׁת וְוִי הַעֲמֻדִים
 וְחֲשָׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְעִמְדוֹי עֲשִׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂרִים
 נְחֹשֶׁת וְוִי הַעֲמֻדִים וְחֲשָׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְעִמְדוֹהִי
 עֲשִׂרִין וְסִמְכִיהוֹן עֲשִׂרִין נְחֹשֶׁא וְוִי עִמְדֵי
 וְכַבּוּשִׁיהוֹן כֶּסֶף: **יא** וְכֵן לְפָתָה צִפּוֹן בְּאֶרְךְ
 קִלְעִים מֵאָה אֶרְךְ וְעִמְדוֹי עֲשִׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם
 עֲשִׂרִים נְחֹשֶׁת וְוִי הַעֲמֻדִים וְחֲשָׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְכֵן
 לְפָתָה צִפּוֹן בְּאֶרְךְ קִלְעִים מֵאָה אֶרְךְ וְעִמְדוֹי
 עֲשִׂרִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂרִים נְחֹשֶׁת וְוִי הַעֲמֻדִים
 וְחֲשָׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְכֵן לְרוּחַ צִפּוֹנָא בְּאֶרְכָּא סְרָדִין
 מֵאָה אֶרְכָּא וְעִמְדוֹהִי עֲשִׂרִין וְסִמְכִיהוֹן עֲשִׂרִין
 נְחֹשֶׁא וְוִי עִמְדֵי וְכַבּוּשִׁיהוֹן דְּכֶסֶף: **יב** וְרַחֲב
 הַחֲצֵר לְפָתָת־וֹם קִלְעִים חֲמִשִּׁים אֵמָה עֲמֻדֵיהֶם
 עֲשָׂרָה וְאַדְנִיָּהֶם עֲשָׂרָה: וְרַחֲב הַחֲצֵר לְפָתָת־וֹם
 קִלְעִים חֲמִשִּׁים אֵמָה עֲמֻדֵיהֶם עֲשָׂרָה וְאַדְנִיָּהֶם
 עֲשָׂרָה: וּפּוֹתִיא דְּדִרְתָּא לְרוּחַ מַעֲרָבָא סְרָדִין
 חֲמִשִּׁין אַמִּין עִמְדוֹהִי עֲשָׂרָא וְסִמְכִיהוֹן עֲשָׂרָא:
יג וְרַחֲב הַחֲצֵר לְפָתָה קֶדְמָה מִזְרַחָה חֲמִשִּׁים
 אֵמָה: וְרַחֲב הַחֲצֵר לְפָתָה קֶדְמָה מִזְרַחָה חֲמִשִּׁים
 אֵמָה: וּפּוֹתִיא דְּדִרְתָּא לְרוּחַ קְדוּמָא מִדְּנִיחָא
 חֲמִשִּׁין אַמִּין: **יד** וְחֲמֵשׁ עֲשָׂרָה אֵמָה קִלְעִים
 לְכַתֵּף עֲמֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה:
 וְחֲמֵשׁ עֲשָׂרָה אֵמָה קִלְעִים לְכַתֵּף עֲמֻדֵיהֶם

שְׁלֹשָׁה וְאַדְנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה: וְחֹמֶשׁ עֶשְׂרֵי אֲמִין
סֶרְדִּין לְעֶבְרָא עֲמוּדִיהוֹן תִּלְתָּא וְסַמְכִיהוֹן תִּלְתָּא:
ט וּלְפִתְּהָ הַשְׁנִית חֲמֹשׁ עֶשְׂרֵה קִלְעִים עֲמוּדִיהֶם
שְׁלֹשָׁה וְאַדְנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה: וּלְפִתְּהָ הַשְׁנִית חֲמֹשׁ
עֶשְׂרֵה קִלְעִים עֲמוּדִיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה:
וּלְעֶבְרָא תַנְיָנָא חֲמֹשׁ עֶשְׂרֵי סֶרְדִּין עֲמוּדִיהוֹן
תִּלְתָּא וְסַמְכִיהוֹן תִּלְתָּא: ט וּלְשַׁעַר הַחֲצָר
מִסְּדָּה וְעֶשְׂרִים אֲמָה תִּכְלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר מַעֲשֶׂה רָקִם עֲמוּדִיהֶם אַרְבָּעָה
וְאַדְנִיָּהֶם אַרְבָּעָה: וּלְשַׁעַר הַחֲצָר מִסְּדָּה וְעֶשְׂרִים
אֲמָה תִּכְלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁוֹר
מַעֲשֶׂה רָקִם עֲמוּדִיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנִיָּהֶם אַרְבָּעָה:
וּלְתַרְע דִּרְתָּא פְּרָסָא עֶשְׂרִין אֲמִין תִּכְלָא וְאַרְגָּמָן
וְצִבְע זָהוּרִי וּבֹוץ שְׁזִיר עֹבֵד צִיר עֲמוּדִיהוֹן
אַרְבָּעָה וְסַמְכִיהוֹן אַרְבָּעָה:

מַפְטִיר י' כָּל־עֲמוּדֵי הַחֲצָר סָבִיב מִחֲשָׁקִים כָּסֶף

ס ס ס צ"ו פסוקים, י"ז סימן.

הפטרה לפרשת תרומה במלכים א פרק ה

ה ט וַיְהִי־הָיָה נָתַן חֲכֵמָה לְשִׁלְמֹה כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר־לָו וַיְהִי שְׁלֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שִׁלְמֹה וַיִּכְרְתוּ בְרִית
שְׁנֵיהֶם: ט וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ שִׁלְמֹה מִסּוּף מִכְּל־יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הַיָּם שְׁלֵשִׁים אֵלֶּף אִישׁ: ט וַיִּשְׁלַחֵם לִבְנוֹנָה
עֶשְׂרֵת אֲלָפִים בַּחֲדָשׁ חֲלִיפֹת־חֲדָשׁ וַיְהִי בִלְבָזֹון שְׁנַיִם חֲדָשִׁים בְּבֵיתוֹ וְאַדְנִיָּהֶם עַל־הַיָּם: ט וַיְהִי
לְשִׁלְמֹה שִׁבְעִים אֵלֶּף נֶשֶׂא סָבִל וְשִׁמְנִים אֵלֶּף חֲצֵב בָּהָר: ט לָבֹד מִשְׁוֵי הַנִּצְבִּים לְשִׁלְמֹה אִשֶּׁר
עַל־הַמִּלֻּאכָה שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת הָרָדִים בָּעֵם הָעֹשִׂים בְּמִלֻּאכָה: ט וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ וַיִּפְעֹר
אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אֲבָנִים יָקָרוֹת לִיֶּסֶד הַבַּיִת אֲבָנֵי גִזִּית: ט וַיִּפְסְלוּ בְנֵי שִׁלְמֹה וּבְנֵי חִירָם וְהַגִּבֹּלִים
וַיִּכְנִיּוּ הָעֵצִים וְהָאֲבָנִים לִבְנוֹת הַבַּיִת: ו א וַיְהִי בְשִׁמּוֹנִים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְצֵאת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ־מִצְרָיִם בְּשָׁנָה הָרִבְעִית בְּחֲדָשׁ זוֹ הוּא הַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי לְמֶלֶךְ שִׁלְמֹה עַל־יִשְׂרָאֵל
וַיִּבֶן הַבַּיִת לַיהוָה: ז וְהַבַּיִת אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שִׁלְמֹה לַיהוָה שְׁשִׁים־אַמָּה אָרְכוֹ וְעֶשְׂרִים רָחְבוֹ
וְשְׁלֹשִׁים אֲמָה קוֹמָתוֹ: ז וְהָאוֹלָם עַל־פְּנֵי הַיִּכָּל הַבַּיִת עֶשְׂרִים אֲמָה אָרְכוֹ עַל־פְּנֵי רָחֵב הַבַּיִת
עֶשֶׂר בָּאֲמָה רָחְבוֹ עַל־פְּנֵי הַבַּיִת: ז וַיַּעַשׂ לַבַּיִת חֲלוֹנֵי שָׁקִים אֲטָמִים: ה וַיִּבֶן עַל־קִיר הַבַּיִת יָצִיעַ
סָבִיב אֶת־קִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב לְהִיכָל וּלְדִבְרִיר וַיַּעַשׂ צִלְעוֹת סָבִיב: ו הַיָּצִיעַ הַתְּחִתָּנָה חֲמֹשׁ בָּאֲמָה
רָחְבָּהּ וְהַתְּיִכָּנָה שֵׁשׁ בָּאֲמָה רָחְבָּהּ וְהַשְּׁלִישִׁית שִׁבְעַת בָּאֲמָה רָחְבָּהּ כִּי מִגִּרְעוֹת נָתַן לַבַּיִת סָבִיב
חוּצָה לְכִלְתִּי אֵחָז בְּקִירוֹת הַבַּיִת: ז וְהַבַּיִת בִּהְבִּנְתּוֹ אֲבָן־שִׁלְמֹה מִסַּע נִבְנָה וּמִקְבּוֹת וְהַגִּרְזֵן

כִּלְכִּלִי בְּרוֹל לֹא־נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהֻנְתּוֹ: הַפֶּתַח הַצֵּלַע הַתִּיכְנָה אֶל־כֶּתֶף הַבַּיִת הַיְמָנִית וּבְלוּלִים יַעֲלוּ עַל־הַתִּיכְנָה וּמִן־הַתִּיכְנָה אֶל־הַשְּׁלֵשִׁים: וַיָּבִינָה אֶת־הַבַּיִת וַיְכַלֶּהוּ וַיִּסְפֶּן אֶת־הַבַּיִת גָּבִים וְשֹׁדֶרֶת פְּאָרִזִּים: וַיָּבִינָה אֶת־הַיְצִיעַ עַל־כָּל־הַבַּיִת חֲמִשָּׁה אַמּוֹת קוֹמָתוֹ וַיַּאֲחֻז אֶת־הַבַּיִת בַּעֲצֵי אֲרָזִים: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־שְׁלֹמֹה לֵאמֹר: יֵהְיֶה הַזֶּה אֶשְׁר־אֶתָּה בְּנֹה אֶם־תִּלְכֶּה בְּחֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי תַּעֲשֶׂה וְשִׁמְרַת אֶת־כְּלִמְצוֹתַי לִלְכֹּת בָּהֶם וְהִקַּמְתִּי אֶת־דְּבָרִי אֲתָךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־דָּוִד אָבִיךָ: וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת־עַמִּי יִשְׂרָאֵל:

<<< המשך מעמוד 15

וענין זה נעשה בעקר על ידי מעשה המצוות, שזוהי הפעלה בתחתון שאין תחתון למטה הימנו, "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים".

פי, תכלית המכון בכללות ענין התרומה הוא (מה שכתוב בסיום הענין): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

השיעור הבא שלך מתחיל כאן

אתר מבצע תורה הוא הבית הדיגיטלי המושלם לשלוחים, רבנים, מורים ומגידי שיעורים עם מאגר עצום של מערכי שיעור מכל הסוגים, לכל הרמות ובשלל נושאים.

לפרטים נוספים ולהצטרפות:

mivtzatorah.org • 052-575-0350

קל יותר - מצליח יותר!

מבצע תורה

ענין אפרת חב"ד

התקשרות

עושים מנוי, ומקבלים מידי שבוע למייל מנה חסידית גדושה של

chabadisrael.co.il

ישראל • הכתובת שלך לכל עניין יהודי

התוועדות • שולחן שבת משפחתי חסידי רעיון ממאמר חסידות • תמונה מספרת

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', ג' באדר	4.19	5.06	5.27	6.25	9.04	11.55	12.25	17.31.3	17.56
ש"ק, ד' באדר	4.18	5.05	5.26	6.24	9.04	11.55	12.25	17.32.2	17.57
א', ה' באדר	4.17	5.04	5.25	6.23	9.03	11.55	12.25	17.33.0	17.57
ב', ו' באדר	4.16	5.03	5.24	6.22	9.03	11.54	12.24	17.33.8	17.58
ג', ז' באדר	4.15	5.02	5.23	6.21	9.02	11.54	12.24	17.34.6	17.59
ד', ח' באדר	4.14	5.01	5.22	6.20	9.01	11.54	12.24	17.35.4	18.00
ה', ט' באדר	4.13	5.00	5.21	6.18	9.01	11.54	12.24	17.36.2	18.00
ו', י' באדר	4.12	4.58	5.20	6.17	9.00	11.54	12.24	17.36.9	18.01

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ג' באדר ה'תשפ"ו – י' באדר ה'תשפ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ג' באדר	הל' תשובה פרק ד-ו.	הל' יסודי התורה פרק ו.	מ"ע עג.
ש"ק	ד' באדר	פרק ז-ט.	פרק ז.	מ"ע עג.
א'	ה' באדר	פרק יו"ד. מה אהבתי וגו'. ספר אהבה והוא ספר שני. הל' ק"ש. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ח.	מ"ע עג. י.
ב'	ו' באדר	פרק ג-ד. הל' תפלה וברכת כהנים. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ט.	מ"ע י. ה.
ג'	ז' באדר	פרק ב-ד.	פרק י.	מ"ע ה.
ד'	ח' באדר	פרק ה-ז.	הל' דעות. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע ה.
ה'	ט' באדר	פרק ח-י.	פרק ב.	מ"ע ה.
ו'	י' באדר	פרק יא-יג.	פרק ג.	מ"ע ה.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תרומה	16:55	18:07	17:10	18:09	17:00	18:07	17:12	18:09
תצווה (זכור)	17:00	18:12	17:16	18:14	17:05	18:13	17:17	18:14

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישעני ע"ה דייטש